

မြကျေးညို နှစ်ကိုယ်ခွဲ

အဲမွန်တာရာ

အဲမွန်တာရာ

မျှော်လင့်ရာလမ်း၏ ပထမခြေလှမ်း

ကားကို မြကျေးတို့ အဆောင်ရှိရာ ခြံဝိုင်းကြီးထဲသို့ ကွေ့ချလိုက် သည် ။

ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးသည် စတော့မှာ ပါတကားဟု သိနေ၏။

မျှော်လင့်ရာပန်းတိုင်သို့ သွားရာလမ်း၏ ပထမခြေတစ်လှမ်းဟု လည်း နားလည်သည် ။ သည် အချိန်သည် အခါမျိုးဝယ် ခြေတစ်လှမ်း စကားတစ်ခွန်း သည် ပင် အမှားမရှိ၊ အငြိအစွန်းမရှိစေအောင် ထိန်းသိမ်းရမည်မှာ မိမိ၏ တာဝန်ဟု သတိရှိ၏။

ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်း၍ မရနိုင်သည် မှာ မိမိ၏ ရင်ခုန်သံ တဒိတ်ဒိတ် သာ။

မြကျေးတို့ အဆောင်ရှေ့ဝယ် ဇွန်ပန်းတွေ ဝေနေသည် ။ မိုးသက်လေပြင်း အဝေဝယ် ဇွန်ပန်းပွင့်ကလေးများ လွင့်ကြွေသွားကြသည် ။ ခဲသားရောင်မိုးသား တိမ်လိပ်တို့ သည် အင်နှင့် အားနှင့် မှိုင်းညှို့နေ၏။

အဆောင်အောက်ဆင်ဝင်တည့်တည့်တွင် ရပ်မိသည် နှင့် ဟွန်း တစ်ချက်ကို တို့ ယုံမျှတို့ သည် ။ စကားဝါပင်အောက်မှ မိန်းကလေး သုံးယောက် စကားဝါပန်း ဆွတ်နေရာမှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည် ။ သူ့အပေါ် မြင်နေကျအမြင် ကြည့်နေကျ မျက်လုံးများကို သူ လွဲဖယ်ရှောင်တိမ်းနေမိပြပင်။ သူ့အကြည့်ကို မြကျေး နေထိုင်ရာ အဆောင်ခန်း ပြူတင်း

ဝဆီသို့ စူးစိုက်ထား၏။ လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးဖြင့်
သူ့ရောက်နေပြီးဖြစ်ကြောင်း မြကျေးကို သတင်းပို့ခဲ့သည်။ ။

မကြာမြင့်မီ မြကျေး၏ မျက်နှာကလေး ပြတင်းဝ၌ ပေါ်လာသည်။ ။

ချမ်းမြေ့ခြင်း အပြုံးပန်းပွင့်ကို မြကျေးပန်ဆင်လို့ ။ ရယ်လိုက်လျှင်
ပါးချိုင့်ခွက် ကလေးပေါ်လာသော မြကျေး၏ အပြုံးပန်းပွင့်လေးက သူ့ရ
င်ဝယ် အေးအေးဆေးဆေး မွှေးနေ၏။

မြကျေးက အဆောင်ပြတင်းမှ လက်ကလေးပြကာ ခဏစောင့်နော်
ဟူသော သဘောကို ပြောသည်။ ။ မြကျေး ပြန်ပျောက်သွားပြန်သည်။ ။
အဆောင်အောက်သို့ ဆင်းလာမည်ကို သူသိ၏။ အမှန်ဆိုလျှင် မြကျေး
ကိုကား အောက်သို့ဆင်းကာ ကြိုနေသင့်သည် ကိုလည်း သိ၏။ သို့သော်
သူက အောက်သို့မဆင်းချင်။ ကွန်ကရစ်အခင်း နိမ့်ရာဝယ် ရေကြည်အို
င်အချို့ ရှိနေ၌ လည်း မဟုတ်၊ လျက်တစ်ပြက် ရွာချနိုင်သော ဇွန်လ၏
မိုးသားများကြောင့် လည်း မဟုတ်။

စကားဝါပန်းခူးနေသော မိန်းကလေးသုံးဦးတို့ နှင့် အနေနီးသွားမည်
ကို ရှောင်ချင်သည်။ ။ မကြားတကြား ပြောသံများကို ကွင်းချင်သည်။ ။ တ
စ်ချိန်က သူတို့ ပြောခဲ့သော တီးတိုးစကားများ သည် နားမှ မထွက် " "
ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်ရင် သတိထား"။ " မဟုတ်ပါဘူး နီလာရယ် ----
- လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်တာပါ"။ "မြကျေး နှင့် အသက်ချင်း နှစ်ဆ
ယ်လောက်ကို ကွာတာပဲကွာ"။

စသည် စသည် စကားများ။ ။

" ဪ --- ဦး --- ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲ၊ အလုပ်တွေကို
ခေါင်းထဲစီထည့်လာပြန်ပြီပေါ့ --- ဟုတ်လား"။

မြကျေး သူ့အနားသို့ ရောက်လာကာ ပြောသည် ။ သူ၊ ကဗျာကယာ တုံ့ပြန်ပြီးရင်း နောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည် ။ မြကျေးက မီးပူတိုက်ပြီး သား သူ့ အဝတ်အထည်များကို ပွေ့ထားရာမှ ကားနောက် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ အညင်အသာချသည် ။ အသင့်ယူလာသော ပလတ်စတစ် ခြင်းတောင်း ထဲသို့ အစီအရီ ထည့်နေသည် ။

" အလုပ်ထဲမှာ ခြစ်မိတာနဲ့ တူတယ်၊ ဦး စပို့ရှပ်တစ်ထည် စုတ်ပြဲ နေတယ် စတိုင်ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကတော့ သံချက်နဲ့ ငြိတာနေမှာ ။ ထောင့်တန်းကြီး။ အားလုံး မြကျေး ပြန်ချုပ်ပေးလိုက်တယ်"။

သူ့ဆီက စကားတုံ့ပြန်သံ မကြားရသဖြင့် မြကျေး စကားဆက်ပြန် သည် ။

"အလုပ်ထဲမှာ သတိဝီရိယနဲ့ နေပါနော် ဦး။ မြကျေး စိတ်ပူလို့ ပါ"။

မြကျေး ပြောနေကျ စကား မြကျေး၏ ရင်လှိုင်းခတ်သံမှန်း ကြားနေ ကျမို့ သူသိသည် ။ သူ ပြီးယုံပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူ့ အဝတ်များ ကို မြကျေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်စီပြီးသည် နှင့် ကားတံခါးကို ပြန်ဖွင့်ကာ ဆင်းအံ့ရွယ်သည် ။

"ခဏနေဦး မြကျေး၊ ဦး ပြောစရာရှိတယ်၊ မြကျေးအားရဲ့ လား"

မြကျေးက ကားတံခါးဖွင့်သော လက်တံကို မဖွင့်သေးပဲ ကိုင်ရုံမျှကို င်ထားသည် ။ ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ကာ မြကျေး မျက်ဝန်း ဝိုင်းဝိုင်း ညိုညိုဖြင့် သူ့ကို ကြည့်သည် ။ အကြည့်တွင် အံ့ဩမှု အမှတ်မထင်မှုတို့ ပါကောင်းပါနိုင်သည် ။ မြကျေး နေရာအဆောင်သည် အင်းလျားလမ်းရှိ ပုဂ္ဂလိကမိန်းကလေးဆောင်။ စည်းကမ်းချက်တို့ မှာ အတန်အသင့် လွတ်လပ်သည် မှန်ငြား သူ မြကျေးကို အဆောင်ပြင်ပသို့ ခေါ်ထုတ် သွား လေ့မရှိ။

မြကျေး၏ သိက္ခာ ၊ သူ၏ ဣန္ဒြေကို အတတ်ဆုံး စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည် ။ အရပ်အနေ အသွားအလာကို သူ ဆင်ခြင်ခဲ့သည် ။ မြကျေး အတွက် အရေးတကြီး ကားလိုအပ်လျှင် ဖုန်းကြိုဆက်ခိုင်းထားသည် ။ ဤတိုရိုတာလင်ခရုဆာကားကို ဦးလွင်ကို မောင်းစေ၍ မြကျေးထံ လွှတ်သည် ။ မြကျေးလိုရာသို့ လိုက်ပို့စေသည် ။

" မြကျေးအားရင် တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ ၊ မြကျေးနဲ့ ဦးတို့ အတွက် အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောမှာ မို့ပါ။"

မြကျေးက သူ့ကို တစ်ခါမျှ မခေါ်စဖူး အခေါ်ထူးသဖြင့် အံ့ဩသွားဟန် ရှိသည် ။ မြကျေးက ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းပြီး သူ့ရှေ့တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာ၍ အနားသို့ကပ်ခါ "ခဏနော် ၊ အခန်းထဲမှာ မီးပူကို ပလပ်ဖြုတ်ပြီး မသိမ်းခဲ့ရသေးဘူး"ဟု ငုံ့လျက်ပြောသည် ။

မြကျေးအဆောင်လှေကားရှိရာသို့ လှည့်ထွက်သွား၏။ ခူးကောက်ကွေးအထိ ဖြန့်ကျနေသော ဆံစဖားလျားများမှာ လေတွင် လွင့်ဝဲနေ၏။ အရပ်အမောင်းမှာ ငါးပေအထက်တွင် ရှိ လာပြီမို့ မြင့်မားသည် ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း မြကျေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်မှုကြောင့် မြင့်လွန်းသည် ဟု မထင်ရ။

မြကျေး အဆောင်လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ခြင်း လှမ်းအတက်တွင် မူ သူ့အကြည့်ကို လွှဲသည် ။ စောစောက စကားဝါပန်းခူးနေသော မိန်းကလေးသုံးယောက် ဆီသို့ အကြည့်ခဏရောက်သည် ။ တံချူထိပ်ဖျားတွင် ဝါးတံညှပ်နေကြသည် ကို တွေ့ရ၏။

ဇွန်ပန်းရုံအောက်တွင် မူ သစ်ခွများ ပျိုးထားသည် ကို မြင်ရသည် ။ အချို့မှာ ဖူးပွင့်စပင်ပြုနေပြီ။ အထားအသိုနှင့် မျိုးစပ်ထားပုံကို မြင်ကာ မျှနှင့် မြကျေး၏ လက်ရာ ဖြစ်ကြောင်းမှန်းဆနိုင်သည် ။ မြကျေးက c

ယ်စဉ်ကပင် သစ်ပင်စိုက်ဝါသနာထုံသည်။ ပန်းကို ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ရုက္ခဗေဒ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်လာသောအခါ သီးပင်ပန်းပင် အချို့ကို မျိုးစပ်စမ်းသပ်သည်။ လက်ရှိကျောက်ကုန်းရှိ တိုက်ရှေ့ဝယ် မြကျေး၏ လက်ရာဟောင်းများ ကျန်ရှိနေသည်။ အပြေးအလွှား အဆော့ကစားမရှိခဲ့သော မြကျေး၏ စရိုက်ပါပဲဟု သူဆင်ခြင်ကာ ဖြေသိမ့်လိုက်၏။ မြကျေးအနားသို့ ရောက်သောအခါ နောက်တံခါးကို အသင့်ဖွင့် ပေးထားမိခြင်းသာ သူ့ဝန်တာ။

"မောင်းနိုင်ပြီ ဦး၊ မခင်စန်းရီက မြကျေးကို ဦးအပြင် မခေါ်စဖူး အခေါ်ထူးလို့ အံ့ဩနေတယ်။ ဦးက အရေးကြီးတဲ့ စကား ပြောစရာရှိလို့ လာခေါ်တာလို့ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရတယ်။ မခင်စန်းရီတော့ လျှာတစ်လစ်၊ ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ကျန်ရစ်လေရဲ့ ။"

မြကျေးနှင့် အခန်းချင်းကပ်လျက်သူငယ်ချင်း မခင်စန်းရီမှာ ဆောက်လုပ်ရေး ဌာနတစ်ခုမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး။ မိဘဆွေမျိုးမဲ့သော မြကျေးနှင့် မိဘဆွေမျိုးမရှိသော မခင်စန်းရီတို့ မှာ ညီမရင်းချာနှယ် အဆောင်မှ ဆုံမိကြသည်။

မြကျေးက ကားနောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူဂီယာသွင်းပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကလပ်ချုံနှင့် လီဘာကို ချိန်းဆလွှတ်သည်။ ကားထွက်စတွင် နောက်ကြည့်မှန်ကလေးမှ တစ်ဆင့် သူမြကျေးကိုကြည့်သည်။ မြကျေးကလည်း နောက်ကြည့်မှန်ကလေးမှ တစ်ဆင့် သူ့ကို မျက်နှာဝန်းကလေး ထောင့်ကပ်ကာ ပြုံးပြသည်။

ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးခြင်းမိုးစက်တွေ ဖြန်းပက်ရွာသွန်းနေလေသည်ဟု ခံစားမိ၏။

ကားကို ကန်၏ အနောက်တောင်ထောင့်စွန်းတွင် ရပ်ထား၏။ ဆေးဖြူသုတ်ထားသော အုတ်တိုင်များကိုလွန်သော် အင်းလျားရေပြင် ကျယ် ကိုမြင်နိုင်သည် ။ ရေဖွေးဖွေးဖောင်ဖောင်ကို မိုးသက်လေနှင့်သဖြင့် ရေပြင် မငြိမ်မသက် ပင်လယ်အငယ်စားလေးတစ်ခုနှယ် လှိုင်းထန်မာန်ကြီးနေ၏။ "လာမဲ့စနေနေ့ဟာ မြကျေး အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့ မဟုတ်လား"

မြကျေးက မော်တော်ကားနောက်မှန်ပေါ်မှ ရေမှုန်ကလေးများကို အဝတ်ဖြင့်သုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည် ။

"မွေးနေ့ရောမွေးရက်ရော တိုက်ပြန်ပြီနော်။ မြကျေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ဆီဒိုးနားမှာ ကျင်းပဖို့ ဦးစီစဉ်ပြီးပြီ။"

မြကျေးက ရေမှုန်ကလေးများကြောင့် စိုထိုင်းနေသော အဝတ်စကို ဖြန့်လှမ်းရင်း ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။ သူ မြကျေးကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။ အရေးကြီးသောစကားသည် ဒါပဲလားဟု မြကျေးပြန်မမေးသေးပေ။ ဘဘရှိစဉ်ကတည်းက မြကျေးအတွက် နှစ်စဉ် မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပေးနေကျဟာ ဒီစကားဟာ အဆန်းလားဦးရယ်ဟု မြကျေး မေးထိုက်သည် ။

မြကျေးက ထိုသို့ပြန်မမေးပဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသဖြင့် သူ့ရင်ထဲက ထူးဆန်းသော စကားကို ဖွင့်ဟရန်ခက်နေ၏။ မိမိအတွက် အရေးကြီးသော စကားကိုဖွင့်ဟရန် နှုတ်လေးရသည် ။ မည်သို့ဖြစ်စေ မပြောမပြီး မတီးမမြည်။ ရင်ထဲကအသည်းစည်သည် တင်းကျပ်လျက် မြည်ဟည်းရန်အသင့်ဖြစ်နေ၏။

"မြကျေးရဲ့ မွေးနေ့ကို အမြတ်ထုတ်တယ်လို့ မထင်ဘူးဆိုရင် စေ့စပ်ပွဲပါ လုပ်လိုက်ချင်တယ် မြကျေး။ မြကျေး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ပေါ့။"

မိုးကဝုန်းဒိုင်းကြဲရွာချလိုက်သည် ။ သူတို့ ၏ ကားအမိုးနှင့် မှန်များ

ကို မိုးရေလေရေ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ဖျန်းပက်တိုက်ခတ်လာသည် ။
မြကျေးက နှုတ်ခမ်းကလေးဟကာ "ရှင်"ဟု တအံတဩ ရေရွတ် လိုက်
၏။ တုန်လှုပ်မှုဖြင့် မျက်လုံးကလေးဝိုင်းလည်သွားသည် ကို သူမြင်သည်
။ မိုးမှန်တိုင်းကြောင့် လား။ သူ့စကားကြောင့် လား။ မြကျေး မျက်နှာက
လေးငယ်ငယ်ကို တွေ့ရသည် ။ မြကျေးက သူ့မျက်လုံးများကို တွေ့၍ စို
က်ကြည့်နေ၏။ ချစ်စကားကိုအရင်မဆို ချစ်ခွင့်ကို အရင်မတောင်းပဲ
စေ့စပ်လက်ထပ်ပွဲကို အဆင့်ကျော်ကာ စီစဉ်နေသော သူ့အား မြကျေး စိ
တ်နာကြည်းလေမလား . . .။

မြကျေး၏ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွာတစ်စတစ်စ တုန်ယင်လာ၏
။ ပြာလဲ့သောမျက်ရစ်အပေါ်မှ အောက်မျက်ခမ်းတို့ ရေးရေးလှုပ်နေကြ
သည် ။ မြကျေးသူ့ကို စူးစူးမူးမူးကြည့်နေ၏။ သူ့က ကားရှေ့ခန်း
မြကျေးက ကားနောက်ခန်း။ ကားနောက်ခန်းကူရှင်ကိုမှီကာ မြကျေး သ
က်ငြိမ်ကြည့် ကြည့်နေ၏။ မြကျေး၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကစင်းပြေ
သော ပေါင်တံများ ပေါ်တွင် အသာအယာတင်ထားသည် ။

"စေ့စပ်ပွဲပဲထားပါတော့ မြကျေးရယ်။ ဝါမဝင်ခင်ပေါ့။ လက်ထပ်ပွဲ
ကိုတော့ မြကျေးဘွဲ့ယူပြီးမှ စီစဉ်တာပေါ့ အဲဒါ မြကျေးရဲ့ ဆန္ဒသဘော
ကို ပြော။"

မြကျေးကကြည့်လျက်ရှိသော မျက်လုံးကိုမူမရွေ့။ ကျောမှီထားရာမှ
ရှေ့သို့ငိုက်ကာ သူ့ကျောမှီတန်းကို လှမ်းဆုပ်သည် ။ မြကျေး၏
လက်ဖျား ကလေးများမှာ သူ့ပခုံးသို့လာထိ၏။ သူ့မျက်လုံးချင်းဆိုင်နေ
ရာမှ အကြည့်ကို လွှဲသည် ။ မိုးသည်းမြင်ကွင်းကို ငေးသည် ။ မြကျေးထံ
မှ မတုံ့ပြန်မှ သူ့စကား ဆက်ပြန်သည် ။ သူ့ရင်ထဲမှ ပြောစရာစကား
တွေသည် အခါလွန်မှ ရွာသော မိုးစက်များ နှယ် အင်အားချည့်နဲ့ လျက်

နေကြလေမလား။

"အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင်တော့ မြကျေးကို ဦး အသည်း နင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရတာကြာပါပြီ။ အခုမြကျေး တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ဖွင့်ပြောဖြစ်တာက အခြေအနေအရပ်ရပ်တွေကြောင့် လွဲသွားကြရာမှာ စိုးလို့ပဲ။ မြကျေးနဲ့ ဦးတို့ ရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ သေတပန်သက်တဆုံး မပျက်ပြယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဦးယုံပါတယ်။ မြကျေးကို ဦး အကြွင်းမဲ့ယုံသလို မြကျေးကိုလည်း ဦးကို လုံးဝယုံကြည်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့ ----"

ဒါပေမဲ့ဟု ဆိုကာ သူသက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည် ။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ဟူသောစကားတွင် အကောင်ခြပ်ရှိသော စိတ်မချရမှုတွေပါ၏။ အကောင်ခြပ်မရှိသော အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတွေရှိနေသည် ။ အကောင်ခြပ်ရှိသော စိတ်မချရမှုများ ဆိုရ၍ ဒေါ်မိမိကြီး၊ ဒေါ်ပန်းမြိုင်၊ ထား ဆိုသော ကထိကဆရာမနှင့် ဇော်ဆိုသော ကုဋေကြွယ်သူဌေးသားကောင်ကလေးတို့ ပါလာနိုင်ကာ----အကောင်ခြပ်မရှိသော စိတ်မချရမှုများ ဆိုရာ၌ သူနှင့် မြကျေးတို့ ၏ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကွာဟနေသည့် အသက် အပိုင်းအခြားနှင့် မြကျေး၏ ကြမ္မာယိုယွင်းခဲ့ရာ စိတ္တဗေဒဆိုင်ရာများ ။ ဤမျှလွဲသွေကွာဟနေသည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်အား ချစ်ခြင်း မေတ္တာမြည်သော ညီမျှခြင်းကလေးကသာ နှလုံးသည်းပွတ်နှစ်ခု ထပ်တူပြု နီးစပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံစားမိသည် ။

"အရွယ်အားဖြင့် မြကျေးအတွက်စောပေမယ့်လို့ ဦးအတွက် အိမ်ထောင်ပြုတာ နောက်တောင်ကျနေပြီဆိုတာ မြကျေးနားလည်ပေးပါ။ စေ့စပ်ယုံ စေ့စပ်ထားချင်တာပါ မြကျေး။ မြကျေးပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်အောင်ဆက်တက်ဖို့ ဦး ခွင့်ပြုပြီးသားပဲ။"

မြကျေးက

"ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့ တော့ ဦးရယ်။ မြကျေးနဲ့ ဦးကြားမှာ ဒါတွေ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ မြကျေးမှာ ဦးရဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်စကားကြားရဖို့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကတည်းက မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ ရသလဲဆိုတာ ဦးမှ မသိပဲ။ ဦး တောက်လျှောက် စိတ်ဝင်စားလာတာ ဦးရဲ့ စီးပွားရေး မဟုတ်လား - - -"။

မြကျေးက မျက်ဝန်းကလေးစူးစူးကြည့်ကာ သူ့ကို မေးသည် ။ သူမဖြေနိုင်။

"ဒါကတော့ မျှော်လင့်တယ်ဆိုတာ ရင်ထဲကကိစ္စပဲ။ ချစ်ပါတယ်လို့ အရင်ဆုံးဖွင့်ပြောတဲ့ သူက ဦးလေ"

" ဪ --- မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ချစ်ခွင့်ပန်စကား စတင်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိစေရလို့ လောကကြီးက ကန့်သတ်ထားတယ်လေ - -။ ဒါတွေ ဦးမသိပါဘူး။ ဦးသိတာက ဦးရဲ့ ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာကို ထိန်းမယ် ။ နေ့မနား ညမနား စီးပွားရှာမယ်။ အားလုံးအပေါ်မှာ ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ယောက်လို အုပ်ချုပ်မယ်။ ဦး ဒါတွေပဲသိတာမဟုတ်လား---။"

သူက မြကျေး၏ နဖူးကလေးကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် လှမ်းတောက်ကာ---

"ဆရာလည်း ဆရာလေ ခြောက်တန်းကတည်းက မြကျေးကို စာပြပေးရတာပဲ။ လက်ဦးဆရာက ဦးနော်"ဟု

အရွန်းဖောက်လျက် ပြောသည် ။ မြကျေးက

"အချစ်သင်တာလည်း ဦးပဲမဟုတ်လား"ဟု မူနွဲ့ကာဆို၏။ မြကျေး၏ မျက်ဝန်းများ ရွန်းရီလာကြသည် ။ စကားဝိုင်းသည် သူတစ်ဦးတည်း

၏ အပြောမျိုးမဟုတ်တော့။ မြကျေး၏ ခွန်းတုံ့လှယ်မှုဖြင့် စုံပြည်လာသည် ။ သူက မြကျေး၏ လက်ဖဝါးကလေးအား ထွေးဆုပ်ကာ

"မြကျေး စေ့စပ်ပွဲလုပ်မှာ ကို သဘောတူမတူ မဖြေရသေးဘူးလေ" ဟု ဆိုသည် ။ မြကျေး တုံ့ပြန်မှုခဏရပ်ဆိုင်းနေသည် ။ နှေးသည် ဆိုရုံကလေး နှေးနေသည် ဟု သူခံစားမိသည် ။ မြကျေးက ရေပြင်ဘက်သို့ ငေးနေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်သည် ။

"ဆီဒိုးနားမှာ ဆိုတော့ သိပ်ခမ်းနားကြီးကျယ်မနေဘူးလား။ဟိုးညောင်ဦးမြို့နယ် ကျေးတောရွာကလေးတစ်ရွာက တောသူမလေး တစ်ယောက်ကို ဦးဒီလောက်အထိ မြောက်စားလိုက်တော့ မြကျေး ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်များ တောင်လည်ရှာတယ်ဆိုတာလိုဖြစ်နေပြီ။ ဦး ငွေကုန်ကြေးကျများ မယ်။ အလုပ်တွေ မအားတဲ့ ကြားက တာဝန်တွေ ပိုလာမှာ စိုးတယ်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်းကို သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာလိုက်ရင်ရော ဦး---"

မြကျေးတွင် မိဘဆွေမျိုးညီအစ်ကိုမောင်နှံမမရှိတော့ လောကကြီးတွင် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်သာ ကျန်ရစ်သည် ။ သူကမှ မြကျေးထက်စာရင် ဆွေမျိုးရှိသေးသည် ။ ဖေဖေ၏ ညီမအရင်း ဒေါ်မိမိကြီးဆိုသူ ရှိသေးသည် ။ သူက မြကျေးကို နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့်

"မြကျေး ဆယ်နှစ်သမီးမှာ ရန်ကုန်ရောက်တာပဲ။ ငါတောသူပဲဆိုတဲ့ စိတ်စွဲနဲ့ ဘာလို့ အားငယ်ရမှာ လဲ။ အဲလိုသိမ်ငယ်မှာ စိုးလို့ ကို ဒီလိုတင့်တောင့်တင့်တယ် စီစဉ်ရတာ။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်။ ဦးနဲ့ လုပ်ငန်းချင်းနွယ်နေတဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေကိုလည်း မြကျေး အသိပဲလေ။ စေ့စပ်ပွဲနဲ့ အတူ ညစာစားပွဲပါစီစဉ်ပေးဘို့ တောင်း

ဆိုကြလို့ ညစာစားပွဲပါ စီစဉ်ထားတယ်---"

ပုဂ္ဂလိကအဆောက်အဦ ကန်ထရိုက်တစ်ယောက်အနေနှင့် အသိမိတ်ဆွေနယ်ပယ် ကျယ်ဝန်းကြောင်း။ မြကျေးသိနိုင်မည်ပင်။ မြကျေးက သူ့စေတနာကို နားလည်ဟန် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် ငေးကြည့် နေသည် ။ သူပြောသမျှကို မေးကလေးထောက်ကာ ငေးကြည့်နေပုံမှာ ပီဘီကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ။

အတန်ကြာမှ မြကျေးက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမေးသည် ။

" အမေမိကရော ဘာပြောသေးလဲဦး။ မြကျေးတို့ စေ့စပ်ပွဲကို လာမှာ တဲ့ လား။"

မြကျေးနှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွင် အပြုံးလေးတစ်ခု ကျန်ရစ်သည် ။ မဲ့ပြုံးမမည် ထေ့ပြုံးမမည် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန်ခက်သော အပြုံးလေးတစ်ခု။

" အမေမိကို မြကျေးနဲ့ ပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပြီ မြကျေး။ မနေ့ကမှ ပြောလိုက်တာပဲ"

" မမထားကို ဘာလို့ မရွေးချယ်တာလဲ ဦး --- မမထားဟာ ဦးလိုပဲ ပညာတော်တယ်နော်။ ဣန္ဒြေလည်း ရှိတယ်။"

မြကျေးက မေးကလေးထောက်ကာ သူ့ကို စကားထောက်သည် ။

"ကထိကတစ်ယောက်ပဲ မြကျေးရာ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့"

ဟု သူပြောတွင် မြကျေး၏ မျက်နှာကလေးတည်နေ၏။ အမေမိသဘောတူသော ဒေါ်ထားထားမြိုင်မှာ သူနှင့် သက်တူရွယ်မျှ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် သင်္ချာဌာနမှ လက်ထောက်ကထိက။ ဒေါ်ထားထားမြိုင်၏ မိဘများမှာ မန္တလေးဈေးချိုထဲတွင် စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေး လုပ်သ

ည် ။ သူ့အဒေါ်ဒေါ်မိမိကြီးနှင့် ဆိုင်ချင်းကပ်လျက်။

သူတို့ လူကြီးချင်းသဘောတူကြသည် ကို ဒေါ်မိမိကြီးက အကောင်အထည်ဖော်နေသည် မှာ ဖေဖေဆုံးပြီးကတည်းကပင်။ သည် တုန်းက မြကျေး ဆယ်တန်း။ သူက လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဦးစီးနေခဲ့ပြီ။ ဖေဖေက သားကိစ္စသား စဉ်းစားပါစေဟူ၍ သူ့ထံလွှဲသွားသည် ။ သူက မြကျေးအပေါ် သံယောဇဉ် ရစ်ငင်မိသည် နှင့် အမျှ ထားကိုမူ လက်ထပ်ရန် ဖင့်နှေးလျက်ရှိခဲ့သည် ။ ထားမှာ လည်း အိမ်ထောင်ရေးထက် သူ၏ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ပညာရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသော အချိန်ဟု သူခန့်မှန်းမိသည် ။ မိဘလူကြီးများက သင့်တော်ရာရွေးချယ်ပေးသည် ကို ထားမငြင်း။ သို့သော် လောလောဆယ် နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားရရေးကိုသာ အာရုံပိုညွှတ်နေကြောင်း သူခန့်မှန်းမိသည် လေ။

ကျန်အကြောင်းတွေကို မြကျေးသိတန်သရွေ့ သိနေလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည် ။ မြကျေး ကျောက်ကုန်းအိမ်၌ ရှိစဉ်ခိုက်နှင့် ဒေါ်မိမိကြီး ထားထားမြိုင် မိခင်ဒေါ်ပန်းမြိုင်တို့ မန္တလေးမှ အလည်ရောက်စဉ်အခိုက်ဆုံကြဖူးသည် ပင်။

မိုးစဲသွားပြီးဖြစ်သဖြင့် မြကျေးက နောက်တံခါးမှန်ချပ်ကို ဖွင့်သည် ။ အအေးဓာတ်က စိမ့်ဝင်လာ၏။ စောစောက မြကျေး၏ ပါးပြင်မှ မွေးပျံ့ နေသော ရှင်မတောင်သနပ်ခါးရနံ့ကလေးတွင် မိုးရနံ့စွက်လာ၏ ။

"ဦးဟာ တကယ်တော့ မြကျေးနဲ့ မတွေ့ပဲ မမထားနဲ့ သာ တွေ့ကြမယ်ဆိုရင် ဦးနဲ့ မမထားတို့ ဟာ သိပ်လိုက်ဖက်ညီတဲ့ စုံတွဲဖြစ်လာမှာ ပဲ နော်။ ခုတော့ ---"

" ခုတော့ဘာဖြစ်သလဲ မြကျေး "

သူ့အသံက အနည်းငယ် မာထန်တုန်ယင်သွားသည် လားမဆိုနိုင်။ ရယ်ပြုံးတစ်ဝက်နှင့်

" ခုတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဦးရယ်။ တလောက မမထား အဆောင်ကို လာသွားသေးတယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ်ကို အမေမိရဲ့ မန္တလေးလက်ဆောင်လာပေးရင်း မြကျေးနဲ့ ပါတွေ့သွားတာ"

ဒေါ်နန်းနွယ်ဆိုသည် မှာ မြကျေးတို့ ၏ အဆောင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည် ။ မန္တလေးအဆက်အနွယ်ဖြစ်၍ အမေမိတို့ နှင့် ရင်းနှီးသည် ။ မြကျေး အသံတိမ်ဝင်သွားကာ မျက်ရည်ဝေဝိုင်းလာသည် ။ မမျှော်လင့်သောအဖြစ် မြကျေး ငိုလိမ့်မည်ဟု သူမထင်။ မြကျေးက သူ့ကို မျက်ရည်ဝိုင်း မျက်လုံးရွဲကြီးများ ဖြင့် ကြည့်ကာ။

" ဦး---ဦး မြကျေးကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်"

ဟု မေးသည် ။ ဖြေစရာစကားသူ့မှာ လွယ်လင့်တကူရှာမရ။ အသက်နှင့် ထပ်တူချစ်သော မိမိမျက်ဝန်းအစုံသဖွယ် မြတ်နိုးသော ကောင်းကင်ပေါ်က လမင်းလေးတစ်စင်းနွယ် တမ်းတဖွယ်သော---စသည် စသည် သူမတင်စားဖြစ်။ မြကျေးသို့ သူ့ချစ်ခြင်းမှာ စကားအရာ မဟုတ်မှန်း ရင်ကိုခွဲ၍ အသည်းကို လှစ်ပြစရာပင် မလိုတော့မှန်း မြကျေးသိကောင်းပြီဟု သူမထင်၏။

မြကျေးက သူ့မေးခွန်းကို သူပင်ဖြေလေသည် ။

" ဦး မြကျေးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မြကျေးရိပ်မိပြီးသားပါ။ မြကျေးလည်း ဦးကို မခွဲနိုင်ပါဘူး။ လောကကြီးမှာ မြကျေးအတွက် အားကိုးမြတ်နိုးစရာဟာ ဦးတစ်ယောက်တည်းပါ။ မြကျေးက ဦးကို နေကြာပန်းလိုပဲ အမြဲကြည့်နေချင်သူပါ။ သိတယ်မဟုတ်လားဦး။ နေကြာပန်းတို့ရဲ့ ဘဝ"

သူ ခေါင်းကိုအညင်အသာ ညိတ်သည် ။ သူထိုင်ရာ ကျောမှိုကို မေးကလေးတင်ထားသော မြကျေး၏ မျက်ရည်စက်တို့ က သူ့ပခုံးပြင်အား လာရောက်ထိစို၏။ ဝမ်းသာလျှင်လည်း မျက်ရည်လွယ်တတ်။ ဝမ်းနည်းလျှင်လည်း မျက်ရည်သွယ်တတ်သော မြကျေး၏ စရိုက်ကို သူနားလည်သည် ။ မြကျေး၏ မျက်ရည်စများကို သူ့လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် ယုယုယယဖွဖွ သုတ်ပေးရင်း-

"စေ့စပ်ပွဲလုပ်မှာ ကို မြကျေး သဘောတူတယ်မဟုတ်လားဟင်" ဟု သူမေးသည် ။ မြကျေးက

"ဦးဟာ မြကျေးရဲ့ စစ်သေနာပတိချုပ်နုပိုလီယံပါကွယ်။"

ဟု ဆိုကာ မျက်ရည်များကြားမှ ပြီးရင် ခေါင်းညိတ်လေသည် ။ ဆူးငြောင့်ရှိသော ချိုင့်ဝှမ်းထူပြောသော အကွယ်အကာအဆီးအတား ရှိသော တောနက်ရာမှ စိမ်းလန်း စိုပြည်သော လွင်ပြင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိလေသည် ။ ကာလ ကြာမြင့်စွာ မိုးမုန်တိုင်းများ ပိတ်ဆီးနေသဖြင့် နေရောင်ခြည်သည် နေကြာ ပွင့်ရိုင်းကလေးကို မမြင်ရ။ နေကြာ ပွင့်ရိုင်း ကလေးကလည်း နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရရှိနေရာမှ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တစ်လှစ်တစ်ပြုအတူတူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည် သို့လည်း ရှိပေလိမ့်မည်။

သူမြကျေး၏ နဖူးပြင်ကို တရှိုက်မက်မက် နမ်းမွှေးမိသည် ။ ချမ်းအေးကြည်နူးသော ရနံ့မွှေးသည် သည်းရင်စွတ်မျှ။ သူ့လက်ထဲတွင် မြကျေးအပ်နှင်းထားသော အချစ်သော့သည် အစစ်ပေတကားဟု သူ ဝမ်းသာကြည်နူးရပေတော့မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်

ရပ်ရှင်ထဲကလို မြကျေးညိုနှစ်ကိုယ်ခွဲခဲ့သည် ထားဦး။

" ဇော် "ဆိုသော ကောင်ကလေး၏ ရင်ခွင်နန်းတော်တွင် မွေ့လျော်
ပျော်ပိုက်နေသော မြကျေးညိုသည် ဟန်ဆောင်အရိပ်အယောင်။
မြကျေးညိုကိုယ်ခွဲ အတုလေးမျှသာ။ ယခု သူ့ရင်ခွင်အရပ်၌ မြတ်နိုးစွာ
ရောက်ရှိနေသော မြကျေးညိုသည် သာလျှင် ပကတိမြကျေးညိုအစစ်။
မြကျေးညို၏ နှလုံးသားအစစ်ဟု ခံစားနားလည်ရပေတော့မည်။

* * *

ထူးဆန်းသော အမည်မသိ
အနက်ရောင် သစ်ခွတစ်ပွင့်

ပါရမီရှိ ဆောက်လက်စတိုက်သို့ ဦးလွင် အလျင်ရောက်နှင့် နေသည်။
။ ဦးလွင်က သူကားဝင်လာသည် ကို မြင်သည် နှင့် အလုပ်သမားများ နှင့်
စကားပြောနေရာမှ သူထံလျှောက်လာသည်။ သူက ကားပေါ်မှ ဆင်း
ကာ

"ကျွန်တော် လမ်း၅၀ကအပြန် ကျောက်မြောင်း ဝင်ကြည့်သေးတယ်
။ ဦးလွင်သွားနှင့် ပြီဆိုလို့ လိုက်လာတာ။"

"အေး --- ငါလည်း ပထမ မင်းကို စောင့်ပြီးမှ ဒီကိုလာမလို့ ပဲ။ ဌာန
ဆိုင်ရာက လူတစ်ယောက်လာခေါ်တာနဲ့ လိုက်သွားတာ။ ကျောက်မြော
င်းက ဆောက်လက်စတိုက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုပြီး---"

သူမျက်ခုံးပင့်ကာ ဦးလွင်ကို ကြည့်သည်။ ။ ဦးလွင်က ခါးပုံကြားမှ သံ
ဘူးကိုဖွင့်ကာ ဆေးတစ်ပွဲ ငုံနေသည်။ ။ အဆောက်အဦပြင်ဆင်ခွင့်၊ တ
ည်ဆောက်ခွင့် ပတ်သက်သမျှ ဌာနဆိုင်ရာ၊ လျှောက်လွှာ၊ အခကြေးငွေ
စသည် တို့ ကို ဦးလွင်အား တာဝန်ပေးထားသည်။ ။ ဦးလွင်သုံးဖို့ စက်မှုဇု
န် ဂျစ်ကားကလေးကို ပေးထားသည်။ ။

" စည်ပင်က ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စလေးတွေ စီ
စဉ်ခိုင်းတာပါ။"

နောက်ဆက်တွဲကိစ္စဟု ဦးလွင်ပြောလိုက်သဖြင့် သူ နားလည်သွားသည်။ ။

သူနှင့် ဦးလွင်တို့ တိုက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ။ အုတ်ပုံနှင့် သဲပုံကိုလွန်တော့ မာဘယ်လ်ကျောက်ပြား အထပ်များကို တွေ့ရသည်။ ။ ရှားပါးအဖိုးတန်သော ပယင်းနုရောင်ကျောက်ပြားထပ်များ လည်း ရောက်နေ၏။ သူစကားမစမီပင် ဦးလွင်က

"ဒီပယင်းကျောက်ပြားတွေက ဘိလပ်မြေသွားဝယ်ရင်း ကုန်သည်တစ်ယောက်ဆီကရလိုက်တာ။ သည် ကိုသယ်လာတော့ ပန်းခြံထဲမှာ မြကျေးရောက်နှင့် နေပြီ။ သည် ကျောက်ပြားတွေ အဖိုးတန်ကြောင်း၊ လှပခိုင်ခံ့တဲ့ အကြောင်း မြကျေးကိုရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့ မြကျေး ဘယ်နေရာမှာ ကပ်ချင်သလဲဆိုတာပါ မေးလိုက်တယ် ကိုကိုကြီးရေ။"ဟု ဦးလွင်ဆိုသည်။ ။

"မြကျေးက ဘယ်နေရာမှာ ကပ်ချင်သတဲ့ လဲဦးလွင်"ဟု သူ တစ်ဆက်တည်းမေးသည်။ ။

"ဘုရားခန်းမှာ ပဲ အဆင်ပြေအောင် တပ်ပေးပါလို့ ဆိုတယ်။

မြကျေးကဒီလိုပြောတော့ ငါဟိုကောင့် သွားသတိရမိသေးတယ်။

သူ့အဖေမြင့်နောင် အရက်သမားနဲ့ တော့ တခြားစီပဲဟေ့။

ရတနာသုံးပါးကို တကယ်မမေ့တဲ့ ကလေးမကလေး"ဟု ဦးလွင်ပြောလိုက်သည်။ ။ စင်စစ် မြကျေးတို့ မိသားစုသုံးဦးမှာ ညောင်ဦးမြို့နယ် တောင်ဆင်းကျေးရွာကလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေချလာကြသူများ ဖြစ်၏။ ရွာတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းများ အားကိုးစရာ မရှိ။ ဦးမြင့်နောင်နှင့် ဖေဖေတို့ မှာ ကိုင်းကျွန်းမှီကျွန်းကိုင်းမီဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဖေဖေလုပ်ငန်းအပေါ်တွင် ဦးမြင့်နောင်သစ္စာရှိသည် ။ ဦးမြင့်နောင်သည် ဖေဖေ၏ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဟု ပင် ဆိုထိုက်သည် ။ တစ်ည အလုပ်အမားတစ်ယောက် ဘိလပ်မြေအိတ်များ ခိုးထုတ်စဉ် ဖေဖေနှင့် ပက်ပင်းတိုးကာ ရန်မီးတောက်၏။ သူခိုးက နီးရာပေါက်ချွန်းဖြင့် ဖေဖေကို လှမ်းအခုတ် ဦးမြင့်နောင်က သူ့ကင်ဒိုဓားဖြင့် ဖေဖေကိုကာကွယ်ကာ သူခိုးနှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့သည် ။ ဦးမြင့်နောင် ပေါက်ချွန်းခုတ်မိကာ ဖေဖေ အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့သည် ။ သူခိုးကို ရဲလက်အပ်နိုင်ခဲ့သည် ။

ဦးမြင့်နောင် ဆေးရုံမှ ဆင်းသောအခါ ဦးမြင့်နောင်တို့ လင်မယားကို ဖေဖေက မြောက်ဒဂုံတွင် ၂၀" ထ ၆၀" မြေကွက်ကလေးဝယ်ပေးကာ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဆောက်ပေးခဲ့သည် ။ ဦးမြင့်နောင်ကသူ့မိန်းမ မကျန်းမာသောကြောင့် မြကျေးလေးငယ်ငယ်ကို လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ခေါ်ခေါ်လာသည် ။ မြကျေးလေးငါးနှစ်သမီးအရွယ်တွင် မြကျေးမေမေ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် လူပြုစားသော အလုံးလိုလို သည်းခြေပျက်သလိုလိုနှင့် ဆုံးသည် ။

ဦးမြင့်နောင်ကလေးအပေါ် မငဲ့ကွက်ပဲ စိတ်ဓာတ်ပျက်ကာ အရက် စွဲသွားသည် ။ တစ်နေ့နံနက် မြို့ထဲရှိဆောက်လက်စ ခြောက်ထပ်တိုက် တစ်လုံးပေါ်မှ မြကျေးဖေဖေကျသည် ။မနက်စောစော အရက် မသောက်ထားသော်လည်း ညကသောက်ထားသောအရှိန်ဟု ဦးလွင် ပြောသည် ။ ခါးဆစ်ရိုးကျိုးကာ အာရုံကြောများ ထိခိုက်သွားသည် ဟု ဆိုသည် ။ ဖေဖေတို့ က အရေးပေါ်ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတင်ကာ ဂရုစိုက်ခဲ့သော်လည်း အခြေအနေမကောင်း။ မသေမီအချိန်ပိုင်းအတွင်း ဖေဖေကို ဦးမြင့်နောင် စကားပြောလိုပုံရသည် ။ ပြောမရ။ စိုက်ကြည့်ရင် မျက်ရည်တွေ ကျနေသည် ။ ဖေဖေက ဘုရားတရားအာရုံပြုဖို့ သမီးလေးမြကျေးကို သ

မီးအရင်းနှယ် သူမွေးစားမည်ဖြစ်၍ စိတ်ချသွားဖို့ သတိဝင်အောင် ကပ်ပြောသည်။ ။ ဦးမြင့်နောင် မျက်လုံးများ ပြုံးရီ သွားသည် ဟု သူထင်၏။

ထိုနေ့မှာ ပင် မြကျေးဖေဖေဦးမြင့်နောင် ဆုံးသည်။ ။

မြကျေးကို ဖေဖေကတိစကားအတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်စာတမ်းနှင့် အခိုင်အမာမွေးစားလိုက်သည်။ ။ ဖေဖေ၏ ကျေးဇူးသိတတ်ပုံကို သူအသိအမှတ်ပြုကာ အမွေလုဖက်ဖြစ်သော မြကျေးကို သူမနာလို မဖြစ်ခဲ့။ သည် တုန်းက မြကျေးဆယ့်သုံးနှစ်။ သူက သုံးဆယ့်သုံးနှစ်။ ဗိသုကာဘွဲ့ရပြီး ဖေဖေ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့သည်။ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မြကျေးနှင့် သူ့ဖေဖေဦးမြင့်နောင်တို့ ၏ ဘဝအကြောင်းများကို သူပြန်မတွေးချင်။

သူတိုက်ထဲသို့လှမ်းဝင်မည်အပြုတွင် မျက်နှာကြက် ကျောက်ပြား တစ်ချပ်ပြုတ်ကျလာသဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ရသည်။ ။ ဦးလွင်က

"ဟေ့ကောင်တွေ အလုပ်လုပ်တာ မသေမသပ်နဲ့" ဟု လှမ်းဆူသည်။ ။ သံရိုက်ချက်မမှန်သဖြင့် ဘိနှင့် ညပ်ကာကွဲကျခြင်းဟု သူသိသော်လည်း ဦးလွင် လှမ်းဆူပြီးဖြစ်သဖြင့် သူမပြောတော့။

"အလုပ်ထဲမှာ သတိဝီရိယနဲ့ နေပါနော်။ ဦးအတွက် မြကျေး သိပ်စိတ်ပူတယ်"ဟူသော မြကျေး၏ မှာ နေကျစကားကိုသာ သူကြားယောင်သည်။ ။ သူက ဦးလွင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

"ရှေ့လလောက်ဆို အားလုံး အပြီးအစီး အသင့်တက်နေရုံဖြစ်မယ် ထင်တယ်နော်" ဟု ပြောသည်။ ။

"ပြီးမှာ ပါ မပူပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရာ---မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဆွဲတဲ့ ပုံစံ မင်းပြီးချင်တဲ့ အချိန် အားလုံးအံ့ကိုက်ဖြစ်မှာ ပါကွ"ဟု ဦးလွင် ပြုံးလျက်

ဆိုသည်။ ။

အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ကွမ်းဖက်များ သွား၍ ထွေးထုတ်ပြီး ပြန်အလှည့်တွင်

"မင်းစိတ်တိုင်းကျ မင်းတိုက်ပုံစံကတော့ ဖြစ်နေပြီဟေ့။ မြကျေး စိတ်တိုင်းကျ မြကျေးရဲ့ ပန်းခြံကတော့ ပြီးမဲ့ပုံမပေါ်သေးဘူး" ဟု ဆိုသည်။ သူကပြတင်းပေါင်ကို ကျော်ကြည့်ရင်း---

"ဟင် --- သည် လောက်အပင်မျိုးစုံ ပန်းမျိုးစုံနေပြီ--- တချို့ဆိုပွင့်တောင်ပွင့် သီးတောင်သီးနေပြီ။ ပန်းခြံမဖြစ်သေးဘူးလား ဦးလွင်ရဲ့ "

" အင်း---မဖြစ်သေးဘူး။ အားမရသေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ ကိုကိုကြီး ရာ---ကျောင်းကလစ်တာနဲ့ ပန်းခြံထဲ တကုပ်ကုပ် လာပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပဲ။ လက်သမားဆရာလည်း မနေရ။ ပန်းရန်ဆရာလည်း မနေရ။ ငါတောင် ရောက်တဲ့ အခိုက်လေး အအားမနေရဘူး မောင်။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပေးလိုက်တဲ့ သစ်ခွပန်းပင်တစ်ပင်--- မျိုးကူးဖို့ အုန်းဆံစည်းပေးခဲ့ရသေးတယ်"ဟု ဦးလွင်ပြောသောအခါ သူရယ်မိသည်။ ။

" ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ---ကျောက်ကုန်းတိုက်က သူနှစ်သက်တဲ့ ပန်းပင်တွေ ဒီကိုရွှေပေးပါဆိုလို့ ရွှေပေးလိုက်ရသေးတယ်"။ ဟု ဦးလွင်အပြောတွင် မူ သူပြုံးနေသည်။ ။

" ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် သည် ကိုပြောင်းနေကြမှာ ဦးလွင်" ဟု ရင်ထဲမှာ တီးတိုးဆိုသည်နေမိသည်။ ။

သူမြကျေး၏ ပန်းဥယျာဉ်ကလေးကို ကြည့်လိုစိတ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

ဦးလွင်က လက်သမားဆရာဘက်သို့ စကားသွားပြောချိန်တွင် သူ ပ

နံးခြံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနုနုကလေးများကို မြင်
တော့ ဖြတ်လျှောက်မည်ပြင်ပြီးမှ ကွေ့ဝိုက်၍ အုတ်ခင်းလမ်းကလေးအ
တိုင်း လျှောက်ခဲ့သည် ။ နိုင်ငံခြားမှ မျိုးယူသွင်းခဲ့သော မြက်ခင်းစိမ်းနု
ကလေးများမှာ မြကျေး မြက်သားမွေးထားခြင်းဟု သိလိုက်၏။

ဥယျာဉ်သို့သွားရာလမ်းကို မြကျေးက ကွန်ကရစ်လမ်းခင်းခြင်းကို မ
ကြိုက်။ လိပ်သည်းကျောက်ပြားများကို တစ်ပြားနှင့် တစ်ပြား လက်
လေးသစ်ခြားကာ စီစေသည် ။ လက်လေးသစ်ခြားရာ နေရာတွင် မြက်
စိမ်းနု ကလေးများ သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်နေစေခြင်းကို မြ
ကျေး လိုလားပုံရ၏။ ကျောက်စီလမ်းကလေး၏ နံဘေးမှ ပိန်းရွက်၊ ပိန်း
ပန်း၊ ရှောက်လိမ္မော်၊ ကျောက်ခက်ပင်များကို လွန်သောအခါ မြကျေး၏
ရုက္ခဗေဒ ဥယျာဉ်သို့ရောက်သည် ။

ရုက္ခဗေဒပျိုးဥယျာဉ်ငယ်တစ်ခုနယ် မြကျေး စိတ်တိုင်းကျ သူ တည်
ဆောက်ပေးခဲ့သည် ။ အကျယ်အဝန်း ပေငါးဆယ်ပတ်လည်နှင့် အမြင့်
ပေနှစ်ဆယ်ကျော် ရှိသည် ။ နေရောင်ခြည်ကို သင့်တင့်လုံလောက်ရုံမျှ
သာ ရစေသော ပလတ်စတစ် အကြည်အမိုးအကာများ နှင့် သာ မိုးကာခဲ့
သည် ။ မြကျေးပြုစုပျိုးထောင်သော သစ်ခွမျိုးနွယ်များ ၊
ပန်းမျိုးနွယ်များမှာ လည်း စူးစူးပြင်းပြင်း နေရောင်ခြည်ကို မနှစ်သက်
တတ်သူဟု သူသိထားသည် ။

စာတမ်းကလေးများ ချိတ်ဆွဲထားသော သစ်ခွပန်းအိုးများကို သူ လို
က်ကြည့်ရင်း စိတ်ဝယ်ကြည်နူးလာမိသည် ။ ပါလာနော့ဆစ်၊ ဒင်ဒရိုဖီ
ယမ်၊ ဒန်းစင်းလေဒီ၊ ဗင်ဒါစသည့် ပန်းမျိုးနွယ်အပင်များ ။ အရွယ်အသ
က် လိုအပ်သော မြေဩဇာ၊ ကျရောက်တတ်သောပိုးမွှားများ ၊ ဓာတုဗေ
ဒဆေးများ ပါ မြကျေးက စနစ်တကျရေးထိုးထား၏။ ပန်းပွင့်များမှာ လ

ညင်း မိတ်ကပ်ရောင်၊ ဗေဒါရောင်၊ နက်ဝါကျားသစ်ရောင်၊ မိုးပြာရောင်
တို့ဖြင့် အရောင်အသွေးအစုံ ဖူးပွင့်လှပနေကြသည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ထူးဆန်းသော သစ်ခွပင်တစ်ပင်ကို သူ တွေ့မိလေသ
ည် ။ ထူးဆန်းသည် ဟု သူထင်မိလိုက်ခြင်းမှာ သစ်ခွပင်တစ်ပင်၏ အ
ရောင်အဆင်းထူးခြားမှု ပိတုန်းရောင်နက်မှောင်နေသော အနက်ရောင်
သစ်ခွပွင့်။ သည် ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးတွင် အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ ရောင်
စုံပန်းများကိုသာ သူမြင်လာခဲ့ရသော်လည်း ယခုနယ် အနက်ရောင်သစ်
ခွပန်းပွင့်ကို သူမမြင်ဖူးခဲ့။ သူပန်းပွင့်ကြီးအနားသို့ သေသေချာချာကပ်
ကာ တအံ့တဩ ကြည့်မိသည် ။ အနက်ရောင်ရင့်ရင့်ဝယ် ခရမ်းရင့်ရင့်
ရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။ တစ်ပင်လုံးတွင် ထိုတစ်ပွင့်သာပွင့်သည် ။ အနက်
ရောင်ပွင့်သည် ။

သူသစ်ခွမျိုးစိတ်နှင့် ပန်းအမည်ကို ရှာကြည့်သည် ။ အလွယ်တကူ မ
တွေ့။ အခြားပန်းအိုးတိုင်းတွင် အသေးစိတ်ရေးထားပါလျက် သည် ပန်း
အိုးတွင် မှ ဘာမျှရေးမထားသည် မှာ ပိုမိုထူးခြားနေသည် ဟု သူထင်သ
ည် ။ မြကျေးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေသော အမည်မသိ အနက်ရောင်
သစ်ခွ တစ်ပွင့်ကို သူစတင်တွေ့ရှိခြင်းပင်။

* * *

ကိုကိုကြီး၏ နံရိုးတစ်ချောင်းနှင့် ထုဆစ်သော မြကျေးညို

"အချစ်ဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်လိုဖြစ်လာမယ် ဆိုရင်တော့
မခူးရက်ဖူးမြကျေး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုး၊ ကိုယ်တိုင် ရေ
လောင်းပေါင်းသင်။ ကိုယ်တိုင်ဘေးအန္တရာယ်ကိုကာကွယ်။
သုံးနှစ်သုံးမိုးစောင့် လာပြီးသည် ပန်းကလေးပွင့်လာတော့ သည် လက်
နှင့် ပဲ ခူးဆွတ်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် သည် လက်မှာ
အပြစ်ရှိနေပြီလို့ ထင်မိတယ်"

မြကျေးက ဖိတ်စာကလေးကို ကြည့်နေရာမှ သူ့ထံသို့အကြည့် လွှဲသ
ည် ။ ရယ်ပြုံးသော နှုတ်ခမ်းသည် အဆန်းတကြယ်လှပစွာ

" ဘာဖြစ်လဲဦးရဲ့ ၊ နင်းခြေဖို့ ခူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပန်ဆင်ဖို့ ပဲဟာ။
သည် ပန်းဟာဦးရဲ့ ပန်း။ ဦးစိတ်တိုင်းကျပဲပေါ့။ အချို့သော ပန်းမျိုးစိတ်
တွေဟာ လိပ်ပြာတို့ ပျား ပိတုန်းတို့ ခူးဆွတ်မဲ့သူတို့ မရှိရင် ဘဝဆိတ်သု
ဦး အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ရုက္ခဗေဒ သိအိုရီ တွေက အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြတယ်'
' ဟု မြကျေးက ဆိုလေသည် ။ ရင်၌ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ်စကား။

နှလုံးသည်းပွတ်သည် သာ တူရိယာပစ္စည်းတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင်
မြကျေး၏ နှုတ်ချိုစကားတီးခတ်မှုများကြောင့် ချို့အေးသောအချစ်ဂီတ
သံစဉ်သည် မြည်ဟည်းလာနိုင်လောက်ပြီဟု သူထင်သည် ။

"ဖိတ်စာရော ဘယ်နှစောင်ယူမှာ လဲ မြကျေး။ လိုသလောက်ပြော

နော် ထပ်မှာ လို့ ရသေးတယ်"။

သုံးစောင်ဆိုရပြီ ဦး၊ အဆောင်က မခင်စန်းရီအတွက် တစ်စောင်၊ ကျောင်းက မြကျေးသူငယ်ချင်း ဇော်အတွက်တစ်စောင် တစ်စောင်က မြကျေးအမှတ်တရ သိမ်းထားဖို့ "။

ဖိတ်စာသုံးစောင်ပဲယူသော မြကျေးကို သူမအံ့သြ။ မြကျေး၏ အပေါင်းအသင်းများ သည် သစ်ပင်ပန်းမန်ကလေးများ နှင့် စာအုပ်များ သာ ဖြစ်သည် ။

မြကျေးက နံသာရောင်ဖောင်းကြွဖိတ်စာကလေး သုံးစောင်ကို တယုတယကိုင်ကာ မိုးသားပြာပြာကို မော့ကြည့်နေလေသည် ။ မြကျေး တစ်ယောက် ဖိတ်စာအတွင်း စာမျက်နှာများကို စပ်စပ်စုစုကြည့်စရာ အကြောင်းများ လည်း ထွေထွေထူးထူးပါလှသည် တော့မဟုတ်။ ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်ကြသော နှစ်ဖက်မိဘများ ၏ အမည်များ နှင့် တွဲလျက် မောင်ကိုကိုကြီးနှင့် မမြကျေးညိုတို့ ၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း မင်္ဂလာပွဲ။ လာမည့် စနေနေ့ ၅:၀၀ နာရီတွင် ဆီဒိုးနားဟိုတယ်တွင် ကျင်းပမည် ဖြစ်ကြောင်းများ ။

အားလုံးအားလုံးသည် ပြောစကားဖြင့်ပင် မြကျေးသိရှိပြီးပေပြီ။

"မြကျေး ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ပွဲလုပ်မယ်။ ပါရမီက ခြံကို ပြောင်းမယ်။ အခုနေနေတဲ့ တိုက်ကို အလုပ်ခန်းအဖြစ် ထားမယ်။ ဦးအစီအစဉ် ဘယ့်နှယ်လဲ မြကျေး"။

မြကျေးက သူ့ကို ပြုံးလျက် မော့ကြည့်နေသည် ။ သူ့စကားကို ချက်ချင်းမတုံ့ပြန် ။ အတန်ကြာမှ

"မြကျေးကို ဦးဖန်ဆင်းထားတာပဲလေ။ အစစအရာရာမှာ ဦးသ

ဘောပဲပေါ့။ မြကျေးမမွေးခင် အစအဦးကတည်းက မြကျေးအတွက် ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီး၊ ရေမျက်နှာပြင်၊ မိုးမျက်နှာကြက်၊ ပန်းပင်နဲ့ စပါး ၊ နောက်ဆုံး မြကျေးကိုတောင် မြေမှုန့် လက်တစ်ဆုပ်စာယူပြီး နှာခေါင်းက ဇီဝအသက်သွင်းလိုက်တော့ မြကျေး ဦးကြောင့် အသက်ရှင် လာရတာပေါ့။"

"မဟုတ်သေးဘူး မြကျေး။ မြကျေးကို ဦးဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဦးအတွက် ဖန်ဆင်းရှင်က ဦးရဲ့ နံရိုးတစ်ချောင်းကို ယူပြီး မြကျေးကို ဖန်ဆင်းတာ"။

မြကျေးက သူ့စကားကို နားလည်စွာ တုံ့ပြန်သည် ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေသဥယျာဉ်ထဲက မစားကောင်းတဲ့ အသီး ကိုတော့ မြကျေးအရင်ဆုံးစားမိတာပေါ့နော်။ တကယ်တော့ မြကျေးက ဦးကို အလျင်ဆုံး အချစ်သစ်ပင်ရှိရာကို လမ်းပြခဲ့တာမဟုတ်လား-"။ ဟု ဆိုကာ မြကျေးရယ်လေသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ မြကျေးနှင့် စကားဆိုရသည် မှာ မလွယ်။

မြကျေးက စာဖတ်အားကောင်းသည် ။ အနုပညာနည်းနာ စာအုပ်များ ၊ နက်နဲသောဒဿနဆိုင်ရာစာအုပ်များ ။ သည် စာအုပ်များ ကို မြကျေးက နှစ်ခြိုက်ခုံမင်သည် ။ အနောက်တိုင်း ပန်းချီအစ်ဇင်တွေ အကြောင်း မြကျေးပြောလာလျှင်တော့ သူ အလိုက်အထိုက်ပင်ဝင်မပြောတော့။ သူက လူတွေနဲ့ စီးပွားရေးနယ်ပယ် တွင် နေသည် ။ မြကျေးက စာအုပ်တွေ သစ်ပင်တွေနဲ့ နေသည် ။

သူ့စကားလမ်းကြောင်းမလွဲစေရန် ပြန်ကောက်ရသည် ။

"မြကျေး --- ဦး မေးတာမဖြေသေးဘူးနော်။ ဦးရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ အစီအစ

၌။ ပြီးတော့ မြကျေးကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ "။

မြကျေးက သူ့လည်တိုင်ကို လက်သွယ်ပျောင်းအစုံနှင့် ညွတ်ကာ သူ့ပါးပြင်ကို မွေးသည် ။ သူ့ကို ချစ်လှစွာသောကလေးတစ်ယောက်နယ် ချစ်မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေသည် ။

"လောက ကြီးမှာ မြကျေးရပ်တည်နိုင်ဖို့ ဦးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အားကိုးရာမလုံလောက်တော့ဘူးလို့ ထင်လာမိတယ်" ဟု မြကျေးလေးတွဲ ခိုင်ကျည်စွာပြောလိုက်သည် ။

သူ မြကျေးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည် ။

မြကျေး၏ စကားသည် အဓိပ္ပာယ် ထွေပြားစေသောစကား။

သာမန်ထက် နယ်ကျွံဖောက်ပြားလာသောစကား။ ထိုစကားကိုပင် မြကျေးသည် ရှည်လျားလေးနက်စွာ ပြောပြန်သည် ။

"ဦး ကိုယ်စားအားကိုးဖို့ ။ ဦးနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ချစ်မြတ်နိုးတွယ်တာ နိုင်အောင်လို့ ။ ဦးရဲ့ သန္ဓေကို မြကျေးရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သေးတယ်။ ဦးရဲ့ ကိုယ်စား ဦးကိုယ်ပွားဖြစ်တဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားသန့်စင်ထားချင်သေးတယ်"။

သူ့မျက်ခုံးပင့်လှုပ်ကာ မြကျေးကို အံ့ဩစွာငေးမိသည် ။ မြကျေး၏ နှလုံးသည်းပွတ်မှ မြစ်ဖျားခံ စကားရေလျင်သည် အစဉ်အပြတ်။

" ဦးကို သည် လိုသည် လိုချစ်တဲ့ မြကျေးပါဦး။ စေ့စပ်တာတွေ၊ လက်ထပ်တာတွေကိုသဘောတူရဲ့ လားလို့ မေးများ မေးနေရသေးတယ်။ ဒါတွေဟာ လူမှုရေးနယ်ပယ်အရ အသိုင်းအဝန်းချဲ့ကားထားတဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ မြကျေး မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူးဆိုတဲ့ ဦးရဲ့ စေတနာအရင်းခံကိုလည်း မြကျေးနားလည်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့--- မြကျေး---မြကျေးဘယ်

လိုပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး"။

မြကျေးက ကားထဲမှ လေအေးပေးစက်ခလုတ်ကိုပိတ်ကာ ကားမှန် တံခါးကို ဖွင့်သည် ။ လတ်ဆတ်သော သဘာဝလေသည် သူတို့ နှစ်ဦး ထံသို့ တိုးဝင်လာ၏။ သူက မြကျေး၏ နဖူးပေါ်မှ ဆံစကလေးများကို သ ပ်တင်ပေးရင်း

" မြကျေးပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို သိပါတယ်။ ဦးကို ထမင်းချက် ကျွေးမယ်။ ဦး အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်ပေးမယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဦးရဲ့ အဆောက်အဦ ဆောက်နေတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ တော့ မြကျေးမဝင်၊ မဆက်ဆံပါရစေနဲ့ လို့ ---ဒါတွေပြောမှာ မဟုတ် လား။"မြကျေးပြောနေကျ စကားများကို သူပြန်ရွတ်ပြသောအခါ မြကျေး ရယ်လေသည် ။ မြကျေးရယ်လျက်နှင့် ပင်

" ဒါတွေတင် မလုံလောက်သေးဘူး ဦး---။ ဦးရဲ့ ကိုယ်ပွား ဖြစ်တဲ့ ရ င်သွေးလေးကိုလည်း --- မြကျေး ကိုယ်တိုင်ပြုစုထိန်းကျောင်း သွားဖို့ ။ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို မြကျေးပိုင်ဆိုင်ဖို့ --- ဦးဆီက ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် ယူ ထားရမှာ ---"။

"ဪ--- မြကျေးရယ်။ ဦးကလေးဟာ မြကျေးကလေးပေါ့။ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို မြကျေးလည်း ထိန်းကျောင်းပဲ့ပြင်နိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့"။

" မဟုတ်ဘူး --- မဟုတ်ဘူး ။ ဦးကို မြကျေးမပိုင်ခဲ့ရလို့ ဦးရဲ့ ရင်သွေးကို မြကျေးတစ်ယောက်တည်းပိုင်ဆိုင်ချင်တာ---"။

သူ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်ချမိသည် ။ နယ်ကျွံလာသောစကားများ ။ အ သွေးအသားသန္ဓေ။ ရင်သွေး။ အရှက်သည်းသောမိန်းကလေးဆိုလျှင် ပြောရုံဖြင့် ပါးမို့ကလေးများ ပင် နီမြန်းလာနိုင်လောက်သော စကားများ ။ ခုတော့ ထိုစကားတွေကို မြကျေးက လေးလေးနက်နက်ပြောလေသည်

။ စကားများက နယ်ကျွံရုံမျှမက အတွေးအယူကပါ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ယူဆောင်သွားသောမိန်းကလေး---။

မည်သို့ဆိုစေ မြကျေးကို သူချစ်လေသည် ။

" ရပါတယ်မြကျေးရယ်။ ဦးနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်လာသမျှကို မြကျေး ပိုင်ဆိုင်ရမှာ ပေါ့။ သီချင်းတစ်ပိုဒ်ရှိတယ်လေ။မြကျေးတို့ ခေတ်နှင့် တော့ နည်းနည်း အလှမ်းဝေးမလား မသိဘူး"။

"သီချင်းနာမည်ကတော့ "သက်ဝေ"တဲ့ ။ အသွေးယူယူ၊ အသားကို ယူယူ ကြည်ဖြူပါတယ် ဆိုတဲ့ သီချင်းလိုပဲလေ"။

မြကျေးက သူ့လက်သီးနုနုကလေးများ ဖြင့် သူ့ ရင်ညွန့်ကို ထုသည် ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်နှာဝှက်ကာ မှီနွဲ့မှေးငိုက်နေသည် ။ မှေးစင်းနေသော မျက်တောင်တို့ ၏ ထိပ်ဖျားမှာ ရှည်လျား ကော့ပြန် နေလျက်။ ညှို့ပြေသော မျက်ခွံမှိုမှိုပေါ်ဝယ် ပြာလဲ့သော သွေးကြောကလေးများ ဖြင့် ခက်ဖြာနေသည် ကို သူတွေ့မြင်နေရသည် ။

သူက စေ့စပ်ပွဲနေ့တွင် မြကျေးဝတ်ဆင်ရန်အဝတ်အစား အပ်ပေးမည်ပြောသောအခါ မြကျေး ခေါင်းညိတ်သည် ဆိုရုံညိတ်သည် ။ သည့် ပြင်အထွေအထူးဘာများ လိုသေးလဲမေးသောအခါ ခေါင်းခါသည် ။ နံနက်စောစော ဦးလွင်ကို အဆောင်သို့ ကားလွှတ်ပေးထားမည် ပြောသောအခါ ခေါင်းညိတ်သည် ။

"ကဲ---ဒါဖြင့် သွားစို့။ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ ဈေးတွေပိတ်ကုန်ဦးမယ်" ဟု သူဆိုကာ ကားသော့ကိုလှည့်သောအခါ မြကျေးက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆီးထားသည် ။ ဦးခေါင်းကို တွင် တွင် သာခါးယမ်းရင်း စကားဆိုသည် ။ မျက်လုံးများကမူပွင့်မလာ။

"ဟင့်အင်း ဦး။ အင်္ကျီအဝတ်အစားဝယ်ဖို့ အချိန်တွေ ရှိပါသေး တယ် ။ ဦးနဲ့ အခုလိုနေချင်သေးတယ်။ သည် ည မြကျေး အဆောင်ကို မိုးချုပ် မှ ပြန်မယ်"။

ချစ်မက်ဖွယ်စကားချို့ချို့ကိုဆိုလာသော မြကျေး၏ နှုတ်ခမ်းသား က လေးများမှာ စုတူတူ စုတူတူ။ ထိုနီထွေးနေသော နှုတ်ခမ်း သားကလေး များကို သူထိစမ်းကိုင်တွယ်မိသည် ။ သူနားနှစ်ဖက်ကို ပျားသကာနှယ်ချိုသာ စေသော စကားလေးများကို ဤနှုတ်ခမ်းလေးများမှ ထာဝရမိန့် မြွက်ပါစေ သတည်းဟု ပင် သူ ဆု တောင်းရလေမလား။

ဆုတောင်းရင်းနှင့် ပင် မြကျေး၏ မျက်နှာကိုသူအပေါ်စီးမှ မိုးကြည့် နေမိပြန်သည် ။ သူ့ရင်ခုန်သံသည် စည်းချက်နရီမမှန်တော့။ မြကျေး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးစက်မှုန်ကလေးတွေ တစ်မှုန်နှစ်မှုန်လွင့်ကျလာမှ အပြင်သို့ သူသတိထားမိသည် ။

အင်နှင့် အားနှင့် မှိုင်းညှို့ခဲ့သောအခါ နှောင်းမိုးသားတို့ သည် ပြို တော့မှာ ပါတကား။ မြကျေးမှာ ကား မျက်တောင်ကော့တို့ မှေးစင်း ထားကာ အိပ်မော ကျနေသော ဝိဘိကလေးငယ်သဖွယ် အပြစ်ကင်းစွာ ရှိလေသည် ။

* * *

ဆံစဖားလျားမှ သည် အိမိဒီဇိုင်းနှင့် အရိုင်းဇာတ်ခုံ

မြကျေးရောက်သင့်ရောက်ထိုက်သော အချိန်၌ ရောက်မလာသေး။

ဆီဒိုးနားဟိုတယ်ဝင်ပေါက်ဝ၌ ဆဲလ်ဖုန်းလေးတစ်လုံးဖြင့် သူ့အလုပ်ရှုပ်နေသည် ။ မြကျေးဖုန်းပိတ်ထား၏။ ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်သော အချိန်ထက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်နောက်ကျကာ မြကျေးတို့ ကားကလေး ဆိုက်လာသည် ။ ကားကလေးရှိရာသို့ လှမ်းနေသော သူ့ခြေလှမ်းတို့ မှာ လေတွင် ပျံဝဲကာနေမိသလား မဆိုနိုင်။ သူ့နှုတ်ခမ်း တို့ သည် အပြုံးဖြင့် ချိုသာ တွန့်ကွေးနေလိမ့်မည်ထင်၏။

တဒိတ်ဒိတ်တိုးခုန်နေသော သူ့ရင်ခုန်သံကိုတော့ ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထာဝရမေ့ရက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

သူ့မျက်လုံးတို့ က ကားရှေ့ခန်းမှ ဦးလွင်နှင့် မခင်စန်းရီတို့ ကို အလျင်မြင်သည် ။ ကားနောက်ခန်းတွင် တစ်ဦးတည်းလိုက်ပါလာသူကို ရိပ်ခနဲအတွေ့တွင် ရင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရတော့သည် ။

မြကျေး။ မြကျေးမှ ဟုတ်ပါလေစ။

ဦးခေါင်းအထက်ပိုင်း ဆံနွယ်စများမှ စတင်၌ သူ့သတိထားလိုက်မိသည် ။ ဖြန့်ချလိုက်လျှင် ခူးကောက်ကွေးအထိ ရှည်လျားသည့် ဆံနွယ်စများ မြကျေးမှာ မရှိတော့ပြီ။ ဘီးစပတ်ထုံးလာခြင်း မဟုတ်။ ဆံထုံးကြီးထုံးဖွဲ့လာခြင်းမဟုတ်။

ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်၏ ဆံပင်လောက်သာ ရှိတော့သည်။
။ ဆံပင်ပုံစံအမျိုးအမည်ကို မပြောတတ်။ နဖူးထက်မှ ဝဲကျလာသော ဆံ
ပင်အချို့သည် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို အမြဲဖုံးအုပ်နေသည့် ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ။
လည်တိုင်သေးသွယ်မှာ ကြော့ရှင်းပေါ်လွင်လာသည် မှန်သော်လည်း ရှည်လျားစွာ တွဲကျသော နားကပ်ကြီးများက မြကျေး၏ မျက်နှာနုနယ်ကို လှုပ်ခတ်ရိုင်းပျစေသည် ဟု သူထင်သည်။ ။

မြကျေး၏ ပန်းဆီသထားသော နှုတ်ခမ်းများက ချိုရီချိုဟဖြင့် စကားစ၏။

" အံ့ဩသွားလား ဦး။ သူ့အခမ်းအနားနဲ့ သူလိုက်ဖက်အောင် ပြင်ဆင်ရတာလေ။ ဦး စိတ်ချမ်းသာအောင်။ ဦးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဝင်ဆံ့အောင် မြကျေး အများကြီးကြိုးစားရဦးမှာ --- သိလား။ "

သူ့အလိုက်အထိုက်တုံ့ပြန်ပြီးကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ။

မြကျေးက ကားပေါ်မှ မြေပြင်သို့ ခြေတစ်လှမ်းအချတွင် မြကျေး စီးထားသော ဒေါက်ဖိနပ်ကိုသူမြင်သည်။ ။ ဖနောင့်အောက်မှ နီကယ်ရီးတံကလေးသည် လေးလက်မအမြင့်ထက် လျော့မည်မထင်။

မြကျေး သူ့ကို ကျောပေး၍ ဆင်းအသွားတွင် ကားတံခါးကို ပိတ်ရင်း သူ ဦးလွင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ဦးလွင်က သူ့ကို ကြည့်သော အကြည့်နှင့် ဆုံသည်။ ။ ဦးလွင်၏ အကြည့်ထဲတွင် လည်း သူနှင့် မြကျေး အတွက် တစ်စုံတစ်ရာအံ့ဩစိုးရိမ်မှုကို တွေ့ရပြန်သည်။ ။ ဟိုတယ်သို့ အလှပြင်အဖွဲ့ကို ခေါ်၍ ရပါလျက် မြကျေးအလိုကျ သီးသန့်ဗျူတီပါလာသို့ လိုက်ပို့သော ဦးလွင်ကို သူမကျေနပ်။

မြကျေး၏ အဆောင်ဖော်သူငယ်ချင်း မခင်စန်းရီကို လှမ်းအကြည့်တွင် လည်း မျက်စိမျက်နှာမကောင်းလှ။ သူ့အကြည့်ကိုမဆိုင်ပဲ ကားတံ

ခါး ကို ဖွင့်၍ ဆင်းသည် ။ မြကျေးက သူ့ကိုမကြည့်ပဲ ပထမခြေလှမ်းကို စလှမ်းရင်း

" ဧည့်သည် တွေရော ရောက်နေပြီးလား ဟင်။ မြကျေး ဗျူတီပါလာ မှာ ထင်ထားတာထက် ကြာသွားတယ်"။

"ရင်းနှီးတဲ့ ဧည့်သည် တချို့ပါ။ မြကျေးကိုတော့ မရောက်သေးဘူး လား မေးကြတာပေါ့"။

မြကျေး၏ အားနာအပြုံးသည် သာမပြောင်းလဲသေးဟု သူတွေ့ သည် ။

ဦးလွင်က သူ့နံဘေးတွင် ယှဉ်လျက်လျှောက်လာသည် ။ မခင်စန်းရီ က မြကျေးနံဘေးတွင် ယှဉ်လျက် သူနှင့် ဦးလွင်မှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ပု ဆိုး။ သူတိုက်ပုံမှာ ပိုးသားဝါနုနှင့် ပုဆိုးမှာ သိင်္ဂီစင်ပိုးထည်ပုဆိုးသာ ထူးခြား သည် ။ မခင်စန်းရီမှာ ဇင်းမယ်ထဘီရေညှိရောင်၊ ဖက်ဖူးရောင် ရှန်သား လက်ရှည်၊ ဖြူဆွတ်ဆွတ်ပါဝါလေးနှစ်စကို သိမ်မွေ့စွာချထား သည် ။

သူတို့ လေးဦးတွင် အထူးခြားဆုံးမှာ မြကျေး။

အနက်ရောင်စကတ်ထဘီ အဖြူရောင်အင်္ကျီပွပွဖားဖားနှင့် ထဘီတွင် ခြယ်မှုန်ထားသော ဆေးရေးပန်းချီမှာ အမြင်တစ်မျိုးဆန်းနေသည် ။ စုတ်ချက်များမှာ သိမ်မွေ့လှသော်လည်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖော်ရန် ခက်သော စိတ္တဗေဒဆန်ဆန် အိပ်မက်ဆန်ဆန် ဒီဇိုင်းမျိုးများ ။

တစ်နေ့ကပင် သူနှင့် မြကျေး အခမ်းအနား၌ ဝတ်ရန် ဝယ်ခဲ့ချုပ်ခဲ့သော ကြိုးကြီးချိတ်ထဘီ ဇာသားအင်္ကျီတို့ ကို မြင်ယောင်သည် ။ "ဒါတွေ ဘာလို့ မဝတ်ခဲ့သလဲဟင်"ဟု မေးချင်စိတ်သည် ရင်ထဲတွင် သာ။

ထိုရင်ထဲ၌ပင် မြကျေးကို ချစ်စိတ်။ မြတ်နိုးကြင်နာစိတ်တို့ က သူမေး
လိုသော မေးခွန်းကို မီးခဲပြာဖုံးဘဝသို့ ရောက်စေခဲ့သည် ။

" ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတစ်ယောက်တော့ လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး ကို
ကိုကြီး။ တစ်နေ့က ငါဖိတ်စာသွားဖိတ်တော့ သူ့အမေ နေမကောင်းလို့
ပဲခူးပြန်နေတယ် ပြောတယ်"။

" ဗျာ---"။

မြကျေးထံ စိတ်ရောက်နေသဖြင့် နံဘေးမှ ဦးလွင်ပြောလိုက်သည်
ကို သူမကြား။ ဗျာဖြင့် ထပ်မေးရသည် ။ ဦးလွင်က ဒုတိယအကြိမ်
ပြန်ပြောမှ

"ဒေါ်ဒေါ်ဆွေများ တော်တော်မကျန်းမမာဖြစ်နေသလား မသိဘူး"

ဟု သူစိုးရိမ်စွာမေးဖြစ်သည် ။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် သူတို့ မှာ တ
က္ကသိုလ်ဝင်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများ ။ မြင့်ဆွေက အ
မ်ဘီဘီအက်(စ်)အပြင် စိတ်ပညာပါရဂူဘွဲ့ပါရထားသည် ။ စိတ်ကျန်းမာ
ရေး ဆေးရုံကြီးတွင် အမှုထမ်းကာ အိမ်တွင် ဆေးခန်းဖွင့်သည် ။

"ရပါတယ် ဦးလွင်ရာ။ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်မှ ပဲ ကျွန်တော်သတ
င်းမေးသွားလိုက်မယ်။ ဦးငွေသိန်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ဖိတ်ဖြစ်အောင်
ဖိတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား"။

သူမေးခွန်းကို ဦးလွင်နောက်ဆက်တွဲ အတွေးဖြင့်ရယ်သည် ။

" ဖိတ်ခဲ့ပါသကွာ။ သူကတောင် မင်းကို မှာ လိုက်သေးတယ်။မနာ
လိုဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့ "။

သူပြုံးသည် ဆိုရုံ ပြုံးမိသည် ။ မြကျေး၏ ဒေါက်ဖိနပ်သံ တခွပ်ခွပ်
က နားထဲဝင်လာပြန်သည် ။

ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာခန်းမသို့ မိန်းလမ်းမကြီးမှ တစ်ဆင့် ဖြတ်လျှောက်
နေကြသည်။ ။ ကျောက်ပြားခင်း ခြေနင်းပြင်နှင့် မြကျေးဖိနပ်နီကယ်ခုံမြ
င့်တို့ စီးချက်ညီညီ ထိမိကြသည်။ ။ မတိုးမကျယ်ညင်သာသော
အသံမှန်များ ဖြစ်လင့်ကစား သူဝယ်ပေးထားသော ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်
လောက် မသိမ်မွေ့ မညင်သာ။

လမ်းနံဘေးရှိ ယမကာခန်းမမှ လူငယ်သုံးဦးစလုံးပင် မြကျေးကို
ငေးမောကြည့်ရှုကြသည်။ ။ မြကျေးနှင့် ရွယ်တူ မြကျေးနှင့် ဒီဇိုင်းတူ သူ
တို့ ၏ မျက်လုံးများက ရွန်းပတောက်လက်စွာ မျက်နှာများက နီမြန်းရဲ
တွတ်စွာ သူတို့ ရှေ့တွင် ချထားသော ဘီယာခွက်ကြီးသုံးခွက်မှာ လည်း
သူတို့ နှင့် အတူ အမြှုပ်တစ်စီ။

သူက လမ်းတွဲလျှောက်ရင် မြကျေးကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ။
မြကျေးမှာ ခေါင်းကလေးငုံ့လျက် လှမ်းလျှောက်နေ၏။ မြကျေး၏ ရင်
ညွန့်တွင် ထိုးစိုက်ထားသော ပန်းပွင့်က အင်္ကျီအဖြူပေါ်တွင် ထင်းနေ၏
။ ပိတုန်းရောင် ရိပ်ရိပ်လက်နေသော အနက်ရောင်သစ်ခွပန်းတစ်ပွင့်။
သူရင်ထဲမှ မီးညွန့်ကလေးမှာ ငြိမ်အေးမသွား။ ပိုမို၍ များ လောင်မြိုက်
လာသလား။ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းချကာ ဧည့်ခံပွဲခန်းမထဲသို့
သုတ်သုတ်လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ။

* * * * *

မဖိတ်မဖြစ်ရွေးဖိတ်ထားသော အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေအပေါင်း အ
သင်းဦးရေကပင် ငါးဆယ်နီးပါး။ သူ ငှားထားသော ခန်းမထဲဝယ် အချိန်
စေ့အခမ်းအနားစသောအခါ ပြည့်လှပြည့်ခင်

"မင်းဟာကစေ့စပ်ပွဲမို့လို့ သာပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုရင်အခန်းပိုတွေ
အရန်လုပ်ထားရမှာ" ဟု ဦးလွင်က ဆိုသည်။ ။ အခမ်းအနားက စခဲ့ပြီ။

အစီအစဉ်ကြေညာသူက အစီအစဉ်တကျ အခမ်းအနားကို ဦးဆောင် ဖော်ဆောင်သွားသည်။ ။ ဦးလွင်က ကမကထလုပ်ကာ သူနှင့် မြကျေးတို့ ၏ စေ့စပ်ပွဲအခမ်းအနားကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက် ပေးသွားခဲ့သည်။ ။

"စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လူပျိုကြီးက ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာစစ်မေတ္တာ မုန့်ပေးပြီး စေ့စပ်လိုက်တာပါ။" ဟု နောက်ရွတ်လိုက်သောအခါ သူသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများ ပွဲကျသွား သည်။ ။

မြကျေးခေါင်းကလေးငဲ့ကာ မျက်နှာကလေး ပန်းနုရောင်ပြေးစ ပြုလာ၏။ ဦးလေးနှင့် တူမအရွယ်မို့ မြကျေးရှက်ရှာမည်ကို စာနာမိ၏။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကွာဟနေသော အရွယ်ပိုင်းကို သူ ဘယ်နည်းနှင့် မျှ ဆွဲစေ့၍ မရနိုင်။

မိတ်ဆွေများကို အားမနားတမ်း သုံးဆောင်ကြပါရန် သူပင် ဧည့်ဝတ် ပျူငှာပြုရသည်။ ။ မြကျေး၏ လက်ကလေးကိုဖွဖွဆွဲကာ စားပွဲဝိုင်းများ သို့ လှည့်လည်ဧည့်ခံသည်။ ။ မျက်လုံးစိမ်းများ စကားစိမ်းများ ကိုလည်း မြကျေး ကြုံရမည်။ ဗီဒီယိုကင်မရာသမား၏ ရိုက်ကွက်၁၀ကွက် တွင် ခုနစ်ကွက်သည် မြကျေးကို ခေါင်းငဲ့လျက်သာ တွေ့ရမည်။

"ခေါင်းမောဦးလေ မြကျေး။ ဒါစေ့စပ်ပွဲပဲရှိသေးတာ။ မင်္ဂလာဆောင်ကျမှ အခါတော်ပေးသီချင်းသံနဲ့ အတူ ဟိုမိန်းလမ်းမကြီးက ဘိသိက်ခံဖို့ အထွက်မှာ ခေါင်းကလေးကို မငဲ့တငဲ့ထားပြီး လျှောက်ရတာ"ဟု သူစနောက်သောအခါ မြကျေးက သူ့ကို လက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့် ထုသည်။ ။ သူကြည်နူးဝီတိဖြစ်နေ ဆဲ။ "အဟမ်း" ဆိုသော ချောင်းဟန့်သံကို ကျောဘက်စားပွဲဝိုင်းမှ ကြားရသည်။ ။ သူနောက်လှည့်ကြည့်သောအခါ လူပျိုကြီးကိုငွေသိမ်းတို့ ဝိုင်း။

"သောက်ထားဦးကွမောင်ဦး။ မရောလည်း မူး ရောလည်း မူးပဲကွ။
တို့ ကတော့ ဒီယမကာလောက် သစ္စာရှိတာ ရှာမတွေ့သေးဘူး ဆိုတော့ '

ကိုငွေသိမ်းတို့ ဝိုင်းမှ သူတို့ စုံတွဲအား လှမ်းကျီစယ်လိုက်ပြီကို သူသိ
၏။ သူမြကျေးလက်ကိုဆွဲကာ ထိုဝိုင်းသို့ ကူးအံ့ရွယ်သည် ။

"ဦးသူငယ်ချင်းမူးနေပြီလားမသိဘူးနော်" ဟု မြကျေးက အနားကပ်
ကာ တီးတိုးဆိုသည် ။

စိုးရိမ်မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် မြကျေးအား လက်ကိုဖျစ်ကာ သူဆွဲ
ခေါ်သည် ။ မြကျေး ကိုငွေသိမ်းတို့ ဝိုင်းပါလာ၏။ မြကျေး၏ လက်ဖျား
ကလေးများ အေးစက်နေပြီကို သူသတိမထားမိ။

သူက ကိုငွေသိမ်းရှေ့သို့ ချိစ်ပန်းကန်တိုးပေးရင်း ---

"သောက်လည်း သောက်၊ စားလည်း စားနော် ကိုငွေသိမ်း။ ခင်ဗျား
တို့ တောင်းဆိုလို့ သောက်ဝိုင်းပါ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးရတာ"

ညစာစားပွဲသီးသန့် စီစဉ်ပေးပါမည်။ ပြောသည် ကို လက်မခံသဖြင့်
သောက်တက်သော ဝိုင်းများ အတွက် လိုင်းတစ်လိုင်း သီးသန့်စီစဉ်ပေး
ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူငယ်ချင်းများ ပျော်နေကြသည် ကို ကြည့်ကာ သူခေါင်းတညိတ်ညိ
တ်နှင့် ပြုံးနေရသည် ။ ကိုငွေသိမ်းတို့ ဝိုင်းအရှိန်ရလာသဖြင့် ဆက်လက်
နောက်ရွတ်ဆဲ။

"ကိုကိုကြီး---မင်းတို့ ငါတို့ က ရောဂါသည် ချင်းအတူတူ မင်းက
တော့ ဆေးကောင်းဝါးကောင်း အလျင်တွေ့သွားပြီ ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ်ကိုကိုကြီး။ တို့ ကိုဆေးနည်းကောင်းလေးများ ပေးစ

မ်းပါဦးကွ"

သူ မြကျေးကို မကြည့်ဖြစ်အောင်နေသည် ။ မြကျေးကို ငဲ့ကြည့်လျှင် မြကျေးပိုရှက်သွားမည်။ ပေါ့ဆိုဒါကို ကိုငွေသိမ်းဘက်သို့တိုးပေးရင်း-

"ဘာဆေးနည်းမှ မလိုပါဘူး။ ကတိသစ္စာတည်သောအခါဝယ် မြက် သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်တာပါပဲ"။

"ဟင် မင်းဟာကသစ္စာ၊ မေတ္တာ၊ သီချင်းတွေလာဆိုပြနေတာပါလား ။ကာရာအိုကေတွေမှာ အဲဒီသီချင်းမင်းဆိုတာ မကြားမိပေါင်"။

ကိုငွေသိမ်း မဟုတ်ကဟုတ်က အရွန်းဖောက်သည် ကို သူပြုံး၍ သည်းခံရသည် ။

သူအပြုံးမဆုံးမီပင် သူ့လက်ကိုရုန်းကာ မြကျေးထွက်သွားလေ၏။ မြကျေးရုန်းသည် ဆိုသည် မှာ သူတစ်ဦးတည်း သိသာသည် ဆိုရုံလေး။ သူ့အပြုံးလေး ရပ်တန့်သွားရသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ပင်။

"ခင်ဗျား အချစ်နဲ့ သစ္စာကို မယုံသရွေ့တော့ အတုအယောင်တွေနဲ့ ပဲ တွေ့နေပါဦးမှာ ပဲ။ ခင်ဗျားက ချေးကလည်း များများ ။ ပေသီးကလည်း ခေါက်ခေါက်"။

"အေး။ အေး မင်းက မုတ်ဆိတ်ကိုပျားစွဲလာရပြီဆိုတော့ ပြောပေါ့ ကွာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရွှေခရီးမပေါက်သေးသမျှတော့ ပေသီးပဲခေါက်ပြီး ဆွေးနေရဦးမှာ ပေါ့"။

သူ စကားပြတ်လောက်ပြီ ထင်သည် နှင့် အခြားဝိုင်းများ ဘက်သို့ ကူးအံ့ရွယ်သည် ။ မြကျေးကို လှည့်ကြည့်သောအခါ နောက်တွင် မရှိ။ သူ့ လက်မှ အသာကလေးရုန်းထွက်သွားကာ သူ့အနားတင်ပင် ရစ်နေ လိမ့်မည် သူထင်သည် ။

သူ ခန်းမထဲတွင် လူန္ဒြေမပျက် မြကျေးကို ဝေ့ကြည့်သည်။ ။

ဦးလွင် ဗီဒီယိုကင်မရာသမား။ တစ်ဝိုင်းနှင့် တစ်ဝိုင်း ကူးလူးကာ နှုတ်ဆက်ရပ်စကားပြောနေကြသော မိတ်ဆွေများ အကြားတွင် မြကျေးကို ရှာမတွေ့။ လေအေးပေးစက်အရှိန်ဖြင့် အခန်းတွင်းအေးမြနေပါလျက် သူချွေးစို့စ ပြုလာသည်။ ။ သူမိတ်ဆွေများကို မတ်တတ်ရပ်လျက် ဧည့်ခံနေသော ဦးလွင်အနားသို့ သွားကာ တိုးတိုးမေးသည်။ ။

"ဦးလွင် မြကျေးရော ---"

"ခုနကပဲ အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်လေ။ လာမှာ ပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း "

ဦးလွင် ဧည့်သည် များကို ဆက်ဧည့်ခံနေသည်။ ။ သူ စိတ်မအေးသေး။ ။ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ သွားသင့် သွားနိုင်သော အခန်းတော်တော်များများ သို့ လိုက်ရှာသည်။ ။ မြကျေးကိုမတွေ့။ သူစိတ်ပူစပြုလာသည်။ ။ ဆဲလ်ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ မြကျေးထံ ဆက်သွယ်သည်။ ။ မြကျေး ဖုန်းပိတ်ထားဟန်တူ၏။

မိန်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်ကာ အရှေ့ဘက်စတင်ဝင်ရောက် လာရာသို့ ကသောကမျော ပြန်လျှောက်နေမိပြန်သည်။ ။ စောစောက ဘီယာသောက်နေကြသော ကောင်လေးသုံးယောက် မရှိတော့။

သူရင်ခုန်သံပို၍ မြန်ဆန် လာလေ၏။ အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်ကြီးမှ ထွက်လိုက်သောအခါ သူ့ကားကိုတော့ ယခင်ရပ်ထားသည့် အတိုင်း တွေ့ရပြန်သည်။ ။ သူရှာစရာဟိုတယ်၏ အရှေ့ဘက်အခြမ်းသာ ကျန်တော့ ၏။ သူဟိုတယ်ထဲသို့ပြန်မဝင်ဘဲ ဟိုတယ်၏ အရှေ့အခြမ်းသို့ ကွေ့လျှောက်ခဲ့သည်။ ။

ပန်းပင်များ နှင့် အလှဆင်ထားသော အုတ်ရေကန်ကလေးများကို လွန်လာခဲ့သော်လည်း မြကျေးကို ရှာမတွေ့တော့။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်သည် ရင်၌ မီးညွန့်သဖွယ် လောင်မြိုက်စပြု၏။

မည်သူ့ကို ဒေါသဖြစ်ရမည်မသိ။ မည်သို့သောအရာကို ဒေါသ ဖြစ်ရမည်မသိ။ ဒေါသဆိုသောအရာကသာ ရင်၌ လောင်မြိုက်သော ပူပန်မှုကို လေရှူးသဖွယ် ပင့်တိုက်ချေသည် ။ နှလုံးသားမှာ လဲ မီးလောင် ပြင်၌ ချစ်သူပျောက်ရှာဖွေနေသော အောက်ချင်းငှက် တစ်ကောင်ပမာ

ထိုစဉ်မှာ ပင် တစ်ခုသော သစ်ခွပန်းရုံကလေးဘေးတွင် ခြေဆင်းလဲ လူထိုင်တော်မူနေသော တစ်ယောက်သောသူကို တွေ့ရတော့သည် ။

"ဟင်---မြကျေး။ ဟာ---ရှာလိုက်ရတာကွာ"။

အခုမှ ပင့်သက်ကိုချကာ မြကျေးကို ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေမိ သည် ။ မြကျေးကလည်း သူ့ကို မော့ကြည့်လေ၏။ မြကျေး၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် အရိပ်မဲ့ အရောင်မဲ့ ပကတိအပြစ်ကင်းစင်သူ၏ ကြည်လင်မှုမျိုးရှိ နေပြန်သည် ။

"မြကျေး၊ အရက်နံ့ကြောင့် လား။ လူတွေကြားမှာ မို့လို့ လားမသိဘူး ။ ညည်းစီစီကြီးဖြစ်လာလို့ ဒီကိုထွက်လာတာ။ မြကျေးတောသူမကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ နော်။ ဦးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ လူမှုရေးဆက်ဆံမှုတွေ ဒီလိုရှိတတ်ကြတာ မြကျေး နားလည်ပါတယ်။ မြကျေးကို ခွင့်လွှတ်နော်--- ဦး---"။

မြကျေး၏ ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းကလေးများ တွင် မျက်ရည် ကလေးများ ဝိုင်းစပြုလာ၏။ သူက မြကျေးနံဘေးတွင် မုဆိုးထိုင်ထိုင်ကာ

"သောက်တတ်တဲ့ ဝိုင်းက သောက်ကြတာပဲ။ မြကျေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲလ

ည်း ဖြစ်တော့ အရက်ပါထည့်မိတာ။ မသောက်တဲ့ ဝိုင်းတွေလည်း ရှိကြပါတယ် မြကျေးရာ။ သူတို့ က မြကျေးကိုမေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ လိုက်ခဲ့နော် မြကျေး။ ဦးမသောက်ရင် ပြီးတာပဲ။ လာပါကလေးရာ--- လိမ္မာပါတယ်"။

သူမြကျေး၏ လက်မောင်းအိုးကလေးများကို ဖေးမကာ မြကျေးကို နေရာမှ ထစေခဲ့သည် ။ မြကျေးက သူ့ရင်ညွန့်တွင် ပခုံးဦးဖြင့် မှေးမှိကာ လိုက်ပါလာ၏။ မြကျေးထိုင်ခဲ့ရာ မြေအပြန့်တွင် ပိတုန်းရောင် ရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော အနက်ရောင်သစ်ခွပန်းပွင့်ကလေး၏ ဝတ်လွှာအချို့ စုတ်ပြတ်ကြွေနေသည် ကို တွေ့ရပြန်သည် ။

ထိုပန်းပွင့်ကလေးသည် စောစောက မြကျေးရင်ညွန့်တွင် တယုတယချိတ်တွယ် ဆင်ယင်ထားသော ပန်းပွင့်ကလေးပင်ဖြစ်ပေသည် ။

* * * * *

သူတို့ နှစ်ဦးတွဲလျက်ဝင်လာသည် နှင့် ဗီဒီယိုကင်မရာသမားက သူတို့ ထံသို့ရိုက်ကွင်းပြောင်းလိုက်သည် ။ ထိုးလိုက်သော ဆလိုက် မီးရောင်ကြောင့် အားလုံးထဲတွင် သူတို့ နှစ်ဦးမှာ စူးစူးထင်းထင်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

" မခင်စန်းရီစားပွဲကို သွားရအောင်။ သူခမျာတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်"။

သူတို့ နှစ်ဦး မခင်စန်းရီစားပွဲသို့ သွားကြသည် ။ မခင်စန်းရီက အပြုံးဖြင့် ကြိုနေ၏။ မြကျေးက မခင်စန်းရီရဲ့ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ကာ "စားပြီးပြီလား။ နည်းလှချည်လား။ အိုက်စကရင်လည်း စားဦးလေ"

ဟု ဆိုသည်။ ။ မခင်စန်းရီက မြကျေး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ထိုင်စေကာ-

"မြကျေးတို့ ရော--- စားပြီးပြီလား။

အပျော်တွေလွန်နေလို့ နှစ်ယောက်လုံး ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ လာ---လာ ထိုင်ကြပါဦး။ စန်းရီအရှေ့မှာ ဦးကိုကိုကို ခွံပြရမယ်။ ဟိုမှာ ဗီဒီယိုရိုက်နေတုန်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွံကျွေးနေတာ ပါသွားအောင်"။

မြကျေးက မခင်စန်းရီ၏ လက်ဖျံကို မသိမသာ ဆိတ်ထည့်လိုက်သည်။ ။ မြကျေး၏ မျက်နှာကလေး ပန်းနုရောင်ပြေးသွား၏။ သူက ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် အသည်းဖတ် ကလေးတစ်ဖတ်ကို ကောက်ယူကာ-

"ပါးစပ်ဟလေ မြကျေး။ မြကျေး ရှစ်တန်းစာမေးပွဲဖြေတုန်းက တိုက်ဖိုက်ဖြစ်တာ မှတ်မိလား။ အဲဒီတုန်းက ဦးပဲစွပ်ပြုတ်တိုက်ရတာလေ" ။

"သွား --- မဟုတ်က၊ ဟုတ်ကတွေ" ဟု မြကျေးဆိုကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းထားသည်။ ။ မခင်စန်းရီရှေ့တွင် မို့ မြကျေးက မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေဟု ရှက်ရမ်းရမ်း၍ ဆိုလိုက်မှန်း ကာယကံရှင်များ ဖြစ်သော သူတို့ နှစ်ယောက်သာ အသိဆုံး။

ယခုနယ်လူအများ ဆုံး ရှေ့တွင် ဆိုလျှင် မြကျေး မပြောနှင့် ။ သူပင် လက်မဝံ့။

အသက်များ သည် အရှက်တရားကို ချိန်တွယ်တတ်လာသည် လား မသိ။ မြကျေးနှင့် သူ အရွယ်ချင်းမမျှဟူသော အသိက ချစ်ဝန်လေးပိစေခဲ့သည်။ ။

"မင်းပျော်သလိုတို့ လည်း ပျော်ပါတယ် ကိုကိုကြီးရာ။

သည် လိုပေါ့ကွာ တို့ သောက်သလို မင်းလည်း တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ရင် တို့ သိပ်ပျော်မှာ ပေါ့။ ရော့ကွာ သူငယ်ချင်း နည်းနည်းသောက်"။

ကိုငွေသိမ်းက ဝီစကီအရက်နှစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ သူတို့ အနား ရောက်လာသည် ။ မြကျေး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ မြကျေး၏ ပန်းနုရောင်မျက်နှာကလေး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွား၏။ မြကျေး ကိုငွေသိမ်း ကို မော့ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများ သည် ရွန်းတောက်စွာ။

" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် ပွဲဟာ မင်းပေးတဲ့ မင်းရဲ့ အောင်ပွဲလေ။ မင်း ဝမ်းပက်လောက်တော့ သောက်ရမှာ ပေါ့"။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ကာ စားပွဲကို လက်ထောက်လျက် ထသည် ။ မခင်စန်းရီက နားလည်မှုရှိစွာ သူ့ကို အပြုံးချိုချိုဖြင့် ကြည့်နေ၏။ သူ ကိုငွေသိမ်းထံမှ အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူရသည် ။ ဆိုသည့် အတိုင်း ဝီစကီသည် ဝမ်းပက်မျှပင်မရှိချင်။ ကိုငွေသိမ်းဆိုသည့် က စီးပွားရေးတွင် သူနှင့် အတူ ဆိုးတူကောင်းဖက် ရံဖန်ရံခါတွင် မင်းပွဲ စိုးပွဲအလုပ်သိမ်းပွဲတို့ ၌ သည် လိုဆုံရတတ်သည် ။ သူမကြိုက်သော်လည်း အလိုက်အထိုက် သောက်ရစမြဲ။ ကိုငွေသိမ်းက

"ကဲ---CHEERES ကွာ သူငယ်ချင်း။ မင်းတို့ ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ချစ်ခရီး ဖြောင့်ဖြူးပါစေလို့ တို့ ဝိုင်းဆုတောင်းပေးမယ်။ မင်းပါရမီမှာ နှစ်ယောက်အတူ စံမြန်းဖို့ တိုက်ဆောက်နေတာလဲ ငါသိတယ်နော်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ကို ငါကြိုပြီးတော့ လက်ဖွဲ့ထားမယ်။ ဘိလပ်မြေ အိတ်၁၀၀။ ဦးလေးလွင်ကို လာယူခိုင်းလိုက်"။

မူးမူးနှင့် စကားကောင်းနေပြီကို သူသိသည် ။ ကိုငွေသိမ်း စေတနာကောင်းသည် ကိုတော့ လူရင်းမို့ သူမငြင်းလို။

"အောင်မြင်ပါစေကွာ"ဟု ဆိုကာ ဖန်ခွက်ကိုသူမြှောက်သည်။ ကိုငွေသိမ်း၏ ဖန်ခွက်နှင့် သူဖန်ခွက်တို့ အသာအယာတွေ့ထိရန် တိုးကပ်သွား ဆဲ---

"ခွပ်---ချလွမ်း---ချလွင်---"

မြကျေးက ရုတ်တရက်ထကာ တော့ဆိုင်နေသော ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို သူလက်ပွေ့အိတ်ဖြင့် တအားလွှဲကာ ရိုက်ချ လိုက်တော့သည်။ သူတားချိန်မရ လိုက်။ မခင်စန်းရီနှင့် ကိုငွေသိမ်းတို့ မှ င်တက်မိကာ ကြည့်နေမိကြသည်။ ကိုငွေသိမ်းမှာ ထိခိုက်မှုမရှိ။(ဘောင်းဘီတွင် အရက်များ စိုသွားရုံမှ တပါး)

သူ ညာဘက်လက်သူကြွယ် ပူကနဲဖြစ်သွားသော်လည်း မြကျေးကိုသာ သူစိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်မိသည်။ မြကျေး၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ခန္ဓာကိုယ်မှာ နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက်ပမာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ အခြားစားပွဲဝိုင်းများ သို့ ပြေးကူးသွားတော့သည်။

"ခွပ်---ချင်---ချလွမ်း---ချလွမ်း"

မြကျေး၏ လက်ပွေ့အိတ်အယမ်းဝယ် ဝီစကီပုလင်းများ ဖန်ခွက်များ ကွဲရှလွင့်စဉ်သွားတော့သည်။ ရှောင်သူရှောင်တိမ်းသူတိမ်းနှင့် ကစဉ်ကလျား

သူသတိဝင်ကာ မြကျေးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြကျေး၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်ကာ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဆိုင်ကြည့်ရင်း "မြကျေး---မြကျေး---မြကျေး"ဟု လှုပ်ခေါ်သည်။

မြကျေး၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းလည်နေဆဲ။

လည်တိုင်နှင့် မျက်နှာအဖွဲ့အစောင်းမှာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ် နှေး
ကွေးစွာ လှည့်လည်နေဆဲ။

သည် မှာ ပင် ညာဘက်လက်သူကြွယ်မှ သွေးများကို မြကျေး မြင်သ
ည် ။ သူတိုက်ပုံ အင်္ကျီလက်ဖျားမှာ လည်း သွေးခြင်းခြင်းနီလျက် မြင်မ
ကောင်း။

"ဦး---သွေး---သွေး"

ဟု မြကျေးတစ်ခွန်းဆိုသည် ။

သွေးကိုကြည့်သော မြကျေး၏ အကြည့်သည် ကယောင်ချောက်ချား
အကြည့်။ မြကျေး၏ မျက်နှာလေး ဖွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွား၏။ သံပတ်ပြ
တ်သော စက်ရုပ်တစ်ခုနယ် ဖြစ်ရပြန်လေပြီ။ သူပွေ့ထားလျက်က သတိ
လစ်ကာ မေ့မြောသွားလေတော့သည် ။

ဦးလွင်ကို ကျသင့်သမျှရှင်းရန် အားလုံးကို မြကျေးကိုယ်စား
တောင်းပန်ပေးရန် ဦးလွင်ကိုမှာ ခဲ့သည် ။ သူက မြကျေးကိုပွေ့ကာ သူ
ကား ဆီသို့ပြေးသည် ။ မခင်စန်းရီနှင့် ဒေါ်လေးခင်တို့ နောက်မှ လိုက်
လာ ကြသည် ။

သူဦးခေါင်းထဲတွင် မူ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ အပေါ် အားနာ
အရှက်သည်းစိတ်နှင့် မြကျေးအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်တို့ ထစ်ချုန်းဆူဝှန်လျ
က် ရှိတော့သည် ။

မြကျေးညိုနှစ်ကိုယ်ခွဲကာ သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခု၌
နေထိုင်ခြင်း

ဆေးရုံသို့အသွား လမ်းမှာ ပင် မြကျေး သတိပြန်လည်လာသည်။ ။

မြကျေးသတိပြန်လည် လာလာချင်းပင် ထိတ်လန့်တကြား ထအော်
တော့သည်။ ။

"ကြောက်တယ် ဦး။ မြကျေးကြောက်တယ်။ ကျောက်ကုန်းအိမ်ကို
မသွားဘူးနော်---ကျောက်ကုန်းအိမ်ကို မသွားဘူး။ အဆောင်ကိုပြန်ပို့
ပေး။ အဆောင်ကိုပြန်မယ်"။

မခင်စန်းရီက တစ်ဖက်၊ သူကတစ်ဖက်၊ မြကျေးလက်နှစ်ဖက်ကို ဖ
မ်းဆုပ်အားပေးနေရသည်။ သူက

"အဆောင်တော့ ပြန်လို့ မရဘူး။ သည် ညကျောက်ကုန်းကအိမ်မှာ
မခင်စန်းရီတို့ ဒေါ်လေးတို့ နဲ့ အိပ်ရမယ်။ နေကောင်းမှ ဦးကိုယ်တိုင် အ
ဆောင်ပြန်ပို့ပေးမယ်"

ဟု ချော့မော့ပြောဆိုရသည်။ ။

မြကျေးက မျက်လုံးများကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်
နေသည်။ ။ မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ ကြောက်လန့်နေသော ယုန်ဖြူက
လေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့လည်း ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးခင်က မြကျေး၏ ခြေရင်းပိုင်းမှ ထိုင်ကာ ရှမ်းစောင်ကို အ

သာလွမ်းခြုံပေးလေသည်။

မြကျေး၏ မျက်ဝန်းများက ဂနာမငြိမ်သေး။

လူပျောက်ရှာသလို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေသည် သို့ ရှိသေးသည်။ သူ၊ မခင်စန်းရီ၊ ဒေါ်လေးခင်တို့ အပြင် ကားအတွင်းဝယ် မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရမှ ပင်--- မျက်နှာကလေး တည်ငြိမ်အေးဆေး လာကာ ---မျက်လွှာကလေးချ၍ ပြန်လည် မှေးငိုက်သွားခဲ့သည်။

ကျောက်ကုန်းအိမ်သို့ရောက်သောအခါ မြကျေးကို ယခင်မြကျေး နေခဲ့ရာ အခန်းမှာ ပင်ထားသည်။ ထိုအခန်းသည် မြကျေး ခြောက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှ ပင် စတင်နေလာခဲ့သော အခန်း။ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်၍ အဆောင်သို့ပြောင်းနေသောအခါ ထိုအခန်းကို မြကျေး သော့ခတ်၍ ထားခဲ့သည်။ ထိုအခန်းတွင် မြကျေး မြတ်နိုးသော ပစ္စည်း ကလေးများ ရှိနေသည်။

မြကျေး၏ စာအုပ်များ နှင့် စာအုပ်စင်။ မြကျေးငယ်စဉ်က သူလက်ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးသော အီတလီဖြစ်အိမ်ပုံစံကလေးနှင့် မြကျေး ဖေဖေဦးမြင့်နောင်၏ ကင်ဒိုဓားတစ်လက်တို့ ဖြစ်သည်။

မြကျေးသည် စေ့စပ်ပွဲတွင် စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းခဲ့သဖြင့် အိပ်မောကျသွားဟန်တူ၏။ နီးလာသောအခါ သူ့အခန်းသူပြန်ရောက်နေပြီကို အံ့အားသင့်စွာ လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။ မြကျေး၏ မျက်လုံးများက သူ့စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်များ၊ အီတလီဖြစ်အိမ်ပုံစံကလေး၊ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ကင်ဒိုဓားတို့ ဆီသို့ တစ်လှည့်စီ ငေးကြည့်ရင်း အသိစိတ်ပြန် ဝင်လာဟန်လည်း ရှိသည်။

ထို့နောက်သူ့ဆီသို့ အကြည့်ရောက်လာကာ သူလက်မှ ဒဏ်ရာကို သတိရမိသောအခါ မြကျေးက တောင်းပန်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာပြန်သည်။

သူက ဖန်ခွက်ရှုထားသော ဒဏ်ရာကို ခုတင်စောင်းတွင် ကွယ်ထားခဲ့သည်။ ။ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပြီးဖြစ်သဖြင့် သွေးစသွေးနဲ့ မရှိ။ မြကျေးသည် သွေးမြင်လျှင် ရှော့ခံဖြစ်တတ်သော သွေးလန့်စိတ်ဆွဲ (HAEMATO-PHOBIA) ရှိသည် ဟု မြင့်ဆွေပြောထားဖူးသဖြင့် သူ့စကားကို လမ်းကြောင်းလွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုငွေသိမ်းတော့ ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး။ သူ့ရော ဦးသူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေရော တအံ့တဩဖြစ်ကုန်တာပေါ့။

မြကျေးစိတ်ကို မြကျေး---"

သူပြောမည့် စကားကို ဆက်မပြောရက်တော့။

ခါးသီးသောအတိတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကြိုးစားမေ့ပျောက်ထားခဲ့သည်။ ။ မြကျေးက မျက်လွှာများကို ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သောအခါ မျက်ရည်ပူတို့ စီးသွယ်လာ၏။

"မြကျေး---မြကျေးကို သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ ဦး။ ဦးရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကို လူပုံအလယ်မှာ ခွဲခဲ့မိတာပါ။ မြကျေးဟာ လူနဲ့ သူနဲ့ မနေတတ်တဲ့ ကျေးတောသူပါ။ ဦးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပြန်ဆယ်တဲ့ အနေနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းတဲ့ အကြောင်းသတင်းစာထဲမှာ ထည့်လိုက်ပါတော့နော်---"။

"အို--- ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မြကျေးရယ်။ မြကျေးကို ဦးခွင့်လွှတ်နိုင်သားပဲ။ မြကျေးရဲ့ အားနည်းချက် ရှိတာတွေကို တဖြည်းဖြည်းညှိယူမှာ ပေါ့။"

မြကျေးက မျက်ရည်ထွေထွေကျရင်း ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါယမ်းနေတော့သည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး။ မရဘူး။ မြကျေး ရူးရတော့မယ်။ မြကျေး ကျိန်စာ သ
င့်ပြီထင်တယ်။ မြကျေး သစ္စာဖောက်တို့ ရဲ့ သွားရာလမ်းကို သွားရတော့
မှာ "

သူမြကျေး၏ နှုတ်ဖျားကို လှမ်း၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ။

သူ မကြားချင်ဆုံးသော စကား။ နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရလျှင် အ
သည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာရစေသောစကား။ မခင်စန်းရီက သူ့ကိုနားလည်
စာနာစွာကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်မြကျေး၏ နားသယ်ဆံစဖျားကို ဖွဖွသ
ပ်ကာ

"မြကျေးကလည်း ကွာ---ဦးကိုကို အရက်သောက်တာ မကြိုက်လို့ မြ
ကျေးဟန့်တားရင်း မတော်တဆဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အဲသည် ကိစ္စကို မေ့
ထားလိုက်။ ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ခေါင်းထဲထည့် မထားနဲ့ ။ ပရိ
သတ်အားလုံးကို ဦးလွင်က မြကျေး ကိုယ်စားတောင်းပန်ခဲ့တာပဲ"။

မြကျေးသည် မခင်စန်းရီစကားကို လုံးဝဥသုံကြားဟန်မတူ။ လက်
ရှိ လောကနှင့် ခြားနားမတူ သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုသို့ရောက်နေဟန်
ရှိ၏။ ယင်း သီးခြားကမ္ဘာလေးအကြောင်းကို မြကျေးစတင် ပြောလေပြီ
။

"မြကျေးမှာ မြကျေးနဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ အမြွှာညီမလေးတစ်ယောက်ရှိ
တယ်---သိလား။ သူ့နာမည်က မြကျေးချိုတဲ့ ။ မြကျေးကို ဆံပင်တွေ ဖြ
တ်ခိုင်းတာ စေ့စပ်ပွဲမှာ ဒီလိုဝတ်ဖို့ စားဖို့ ဒီခိုင်းထွင်ပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြား
တာလည်း သူပဲလေ"။

"စေ့စပ်ပွဲကျင်းပနေတုန်း---

သူက အမေအိမ်ရောက်နေတယ်။ နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ ခဏလိုက်ခဲ့

ခေါ်တာနဲ့ မြကျေး ခဏလိုက်သွားရသေးတယ်။ နောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး---အလကား---ကောင်မညာတာ။ မြကျေးလေ အမြွှာညီအစ်မဆိုပေမယ့် အဲဒီကောင်မလေးကို သိပ်မုန်းတာပဲ"။

ဧည့်ခံပွဲတွင် မြကျေး ကမောက်ကမပြင်ဆင်လာပုံကို သူမြင်သည် ။ ဧည့်ခံပွဲတွင် မြကျေး ခဏပျောက်သွားသည် ကို သတိရသည် ။

သူလိုက်ရှာတော့ ပန်းခြံဘေးတွင် မြကျေးတစ်ယောက်တည်း။

မြကျေးအနားတွင် အနက်ရောင်သစ်ခွပွင့်၏ ပွင့်လွှာများ ပြန့်ကျဲလို့

။

သူ မခင်စန်းရီကို မသိမသာမျက်ရိပ်ပြကာ မြကျေး၏ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည် ။ မကြာမီ မခင်စန်းရီ သူ့နောက်သို့လိုက်လာ၏။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ကိုင်လျက်သားမို့ မခင်စန်းရီ ခေတ္တရပ်စောင့်နေသည် ။ သူ စကား ဆက်ပြော၏။ တစ်ဖက်ဆီမှ ထူးသံကို ကြားရသဖြင့် အားရှိသွားသည် ။ သူက

"မြင့်ဆွေလား။ ငါ့ကိုကြီးပါ"

ဟု ဆိုသောအခါ

"တစ်ဖက်ဆီမှ အေး---ပြော---ကိုကြီး---ငါလည်း မေမေနေမကောင်းလို့ ခုမှ ပဲခူးကပြန်ရောက်လာတာ။ မင်းတို့ စေ့စပ်ပွဲဖိတ်စာတွေ့တယ်။ အချိန်မမီတော့ဘူး သူငယ်ချင်း။ စိတ်မရှိနဲ့ နောက်မှ ဆုံကြမယ်"။

မြင့်ဆွေစကားဆုံးသည် နှင့် သူက သူပြောချင်တာကို အလျင်စလို ပြောချလိုက်သည် ။

"မြကျေး ပြန်ဖြစ်ပြန်ပြီ သူငယ်ချင်း။ စေ့စပ်ပွဲမှာ ငါအရက်သောက်

တာက စတာ"။

တစ်ဖက်ဆီမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ။ အံ့သြခြင်းနှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခြင်း ရောထွေးနေပုံရသည် ။ သူကတော့ မပြောမပြီး မတီးမမြည် ပြောရပေမည်။

"စေ့စပ်ပွဲမှာ စားပွဲပေါ်က အရက်ပုလင်းတွေ အကုန်ရိုက်ခွဲပစ်တယ် ။ နောက်တော့ သတိလစ်သွားတယ်။ ငါအိမ်ပြန်ခေါ် လာပြီး သတိရ တော့ အပြောအဆိုမမှန်တော့ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သူနဲ့ အမြွှာညီအစ်မ တစ်ယောက် သူ့အနားရောက်နေတယ် ပြောလိုပြော"။

"ဒါဆိုရင်--- မင်းတို့ မြကျေးကို စောင့်ကြည့်နေဖို့ တော့လိုမယ်။ ကြမ်းချင်ကြမ်းလာနိုင်တယ်။ အခြေအနေ နည်းနည်း ဆိုးတယ်နော်---ကိုကိုကြီး။ ကြမ်းတဲ့ အခါ ထိန်းနိုင်အောင် မင်းကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်---"။

မြင့်ဆွေစကားသံ ပြတ်သွားပြန်သည် ။ မမြင်ရသော အခြေအနေ ကို မှန်းဆကာ အကြံထုတ်နေဟန်တူ၏။ မြကျေး ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝ။ သူ့အဖေ ဦးမောင်မောင်ကြီး ဆုံးပြီးစ။ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်စဉ်က မြင့်ဆွေပင် ကုသပျောက်ကင်းခဲ့ဖူးသည် ။ သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ကြာခဲ့ပြီ။

" အရင်တစ်ခါဖြစ်တုန်းက ငါပေးထားတဲ့ ဆေးတွေ မှတ်မိလား။ ဒို င်ယာဇီပင်/ရယ်လီစင်ဖြစ်ဖြစ်ရှိရင် ဖြစ်တယ်။ ဖိုက်မီလီဂရမ် နှစ်လုံးကို ချောတိုက်ထား။ အိပ်ဆေး မဟုတ်ဘူး ။ စိတ်ငြိမ်ဆေး---တင်းနေတဲ့ အာရုံကြောတွေ ပြေလျော့တဲ့ ဆေးလို့ ပြော။ မင်းချာတိတ်မက အိပ်ဆေးဆို ရင် စွဲသွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့ ။ သောက"ဗဒ္ဒန္တ၊ နန္ဒ" ကလည်း ရှိသေးတယ်။

အို---လောလောဆယ် ဖိုက်မီလီဂရမ်ဆေးနှစ်လုံးထောင်းပြီး ဂျစ်တ

စံခုနဲ့ တိုက်လိုက်ကွာ။ မနက်လင်းတာနဲ့ ငါ လာခဲ့မယ်"။

ဟု မြင့်ဆွေ အားပေးအကြံပြုသည် ။ မြကျေး၏ အခြေအနေ နည်းနည်းဆိုးချင်ဆိုးမည် ဆို၍ သူစိုးရိမ်သောက ပိုဖြစ်လာသည် ။

"မြင့်---ဆွေ။ ဒီတစ်ခါ မြကျေးဖြစ်တာ---အရင်လို ပြန်ကောင်းလာနိုင်ပါ့မလားကွာ-- ဟင်-- မင်းတို့ အရူးထောင်ထဲတော့ ---"။

"ဟာ---မင်းကလည်း ခေတ်ပညာတတ် လုပ်နေပြီး စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံကို အရူးထောင်လုပ်နေပြန်ပြီ။ မင်းမှာ အဲဒီလို စိတ်ပညာ ဗဟု သုတ မရှိလို့ မင်းချာတိတ်မ စိတ်ရောဂါဖြစ်တာ သိလား။ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ မင်းကြောင့် ဒင်နာကို ညဘက်သတ်သတ် လုပ်လို့ ရရဲ့သားနဲ့ ဘိုဆန်ပြီ ရောကြိတ်လိုက်တာလည်း မင်းရဲ့ အမှားပဲ"။

သူ သက်ပြင်းကိုရှိုက်သည် ။

သူ့သက်ပြင်းရှိုက်သံကို မြင့်ဆွေ တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကြားအံ့ ထင်သည် ။

"ဟေ့ကောင်---ကိုကိုကြီး ဒီလောက်စိတ်ညစ်မနေနဲ့ ။ တော်ကြာမင်းပါရူးသွားမယ်။ ငါမနက် ဆေးရုံမသွားခင် မင်းအိမ်ဝင်လာခဲ့မယ်။ အခု ကျောက်ကုန်း အိမ်မှာ ပဲ မဟုတ်လား"။

"အေး" ဟု သူဆိုသောအခါ မြင့်ဆွေက လေးနက် တည်ကြည်စွာ စကားတစ်ခွန်းဆိုသည် ။

"မင်းကိုငါ စကားတစ်ခွန်း ကြိုမှာ ထားချင်တယ်။ မြကျေးကို မင်းသဘောနဲ့ မင်း အဆောင်ကိုပြန်မပို့ရဘူးနော်။ သူသွားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ တို့ တစ်မျိုး စဉ်းစားကြတာပေါ့။ ဒါတစ်ချက် အရေးကြီးတယ်နော်"။

"အေးပါ သူငယ်ချင်း---မြကျေးအဆောင် ပြောင်းသွားတဲ့ ကိစ္စကလည်း သူတောင်းဆိုလို့ ငါခွင့်ပြုရတာပါ" ဟု သူပြောရသည်။ ။

"ဒါဆိုပြီးရောကွာ---မနက် ငါ ဆက်ဆက်လာမှာ ပါ"

ဟု မြင့်ဆွေပြောကာ တယ်လီဖုန်းချသွားသည်။ ။ သူဖုန်းကို အိတ်ကပ်ထဲမထည့်မိသေးပဲ အတွေးဖြင့် ငေးရပ်နေမိပြန်သည်။ ။

"စိတ်မပူပါနဲ့ တဲ့ ။ သူမနက်ကို ဆက်ဆက်လာမယ်လို့ ပြောတယ်"။

ဟု မခင်စန်းရီကို စိတ်မပူစေရန် ဖြေသိမ့်သည်။ ။

ထို့နောက် သူအခန်းမှန်ဖီရိုထဲမှ သိမ်းထားခဲ့သော ဆေးအချို့ကို ယူသည်။ ။ အိပ်ဆေးနှစ်လုံးကို ပုလင်းဖြင့်ကြိတ်မည်လုပ်ဆဲ---မခင်စန်းရီက "ဦးကိုကို လက်ကအနာကြီးနဲ့ "ဟု ဆိုကာ ယူကြိတ်သည်။ ။ "ဆေးအရသာ မသိအောင် ဆန်းကစ်နဲ့ ဖျော်နော် မခင်စန်းရီ။ ဆန်းကစ်က အချဉ်စူးပြီး အနံ့ထိန်းတယ်။ ဪ---ဒါနဲ့ မခင်စန်းရီကို ကျွန်တော်အခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်လာတာ အခုမှ သတိရတယ်။ မြကျေးကွယ်ရာမှာ မေးစရာလေးရှိလို့ ပါ။ မြကျေး ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ အဆောင်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုများ ဖြစ်ခဲ့သလားဗျာ---။ ပြီးတော့---ဟို---မြကျေး သူငယ်ချင်း"ဇော်"ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရော ဒီရက်ပိုင်းမှာ လာပြီး မြကျေးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြသလား---"

"စန်းရီလည်း အဲဒါပြောသင့် မပြောသင့်စဉ်းစားနေတာ။ အခုတော့ ဦးကိုကိုတို့ က မြကျေးနေကောင်းဖို့ ပိုင်းဝန်းကြံဆနေကြတဲ့ အချိန်မှာ စန်းရီလည်း ပြောသင့်ပြောထိုက်တာကို ပြောရမှာ ပဲလေ။ မြကျေးသူငယ်ချင်း"ဇော်"ကတော့ အဆောင်ကို နေ့တိုင်းလိုလိုလာတယ်။ အပြင်ကို သွားလေ့သွားထ မရှိကြပဲ ဧည့်ဆောင်မှာ ပဲ ထိုင်စကားပြောကြပြီး အချိန်တန်ပြန်တာပါ။ စန်းရီ ခန့်မှန်းရသလောက် သူတို့ နှစ်ယောက် သူငယ်

ချင်းမက ရည်းစားမကျအခြေအနေမျိုးပါ။ ထူးခြားတာက အခုလေးငါး
ည ရှိပြီ မြကျေး လုံးဝမအိပ်တော့တာပါဘဲ။ စန်းရီမှတ်မိသလောက် ဦး
ကိုနဲ့ ပါသွားပြီး ပြန်လာတဲ့ ညကစခဲ့တာပဲ။ ညဦးပိုင်းမှာ ကျောင်းစာကို
ကြည့်သေးတယ်။ နောက်ညဉ့်နက်လာတော့ သူတစ်ယောက်တည်း စ
ကားပြောနေတဲ့ ပုံစံမျိုးက အနားမှာ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကတော
က်ကဆ စကားများ နေတဲ့ ပုံစံမျိုး---သူပြောတဲ့
အမြှာညီအစ်မဆိုတာပဲဖြစ်မှာ ပါ---ဒီအပြင်တော့ အဆောင်မှာ ဘာပြ
ဿနာမှ မကြားမိပါဘူး ဦးကိုကို"။

သူတို့ မြကျေးအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ မြကျေးရှိုက်ငိုနေ
သည် ။

ဒေါ်လေးခင်ကို သူ့အရိပ်အကဲဖြင့် လှမ်းမေးသောအခါ

"မြကျေးက အဆောင်ကိုပြန်ချင်တယ်လို့ ပြောနေပြန်ပြီ

မောင်ကိုကို"

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ သတိပေးချက်သည် ကွက်တိဝင်လာ ပါကလား
ဟု သတိရသည် ။ မြကျေးကို အဆောင်သို့ပို့ရန်ကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်။ အ
ဆောင်တွင် မခင်စန်းရီ တစ်ယောက်တည်း နှင့် မြကျေးကို နိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်။ မြကျေးကြောင့် လည်း မခင်စန်းရီ အလုပ်မရှုပ်စေချင်။ ရုံးအ
လုပ်ကို ခွင့်ယူ၍ ရသည် ထားဦး မြကျေး၏ စရိုက်အထာကို မခင်စန်းရီ
ကျွမ်းဝင်ချင်မှ ကျွမ်းဝင်ဦးမည်ပင်။

မြကျေးရယ်---ဦးကိုကလဲစားချေနေတာလားကွယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ဆို့န
င့်စွာဆိုနေမိသည် ။ မြကျေးအဆောင်ပြောင်းခြင်းအတွက် ခွင့်ပြုမိတာ
ကိုက ဦးရဲ့ မဟာအမှားကြီးပါဟု ကြိမ်ဖန်များ စွာရမြဲ ဖြစ်သောနှောင်း
နောင်တကို ရမိပြန်သည် ။

"ဦး---မြကျေးအဆောင်ကိုပဲပြန်ချင်တယ်။ ဒီ-ဒီ---ကျောက်ကုန်းအိမ်မှာ မြကျေး မနေပါရစေနဲ့ ။ မြကျေး နေကောင်းသွားပါပြီ"

မြကျေးကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ငိုယိုပူစာနေပြန်၏။ မြကျေးကို ဖြေသိမ့်ရန်စကားစကို သူ့အဆောတလျင်ရှာဖွေစဉ်းစား နေဆဲ---။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ပင် မြကျေး၏ မျက်နှာနှင့် အသံသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲမာထန်သွားကာ---

"ဦးနဲ့ မြကျေး တို့ ရဲ့ နေထိုင်မှုဟာ ဘယ်လောက်သန့်စင်

ရိုးသားတယ် ဆိုစေဦးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာရှိသေး

တယ်လေ။ လက်ထပ်ပြီးမှ ပါရမီကတိုက်မှာ အတူတူနေကြမယ်

ဆိုတဲ့ ကတိစကားကို ဦး ဖျက်ပစ်တော့မှာ လား---"

သာမန်လူကောင်း အခြေအနေမျိုးတွင် ဤမျှစော်ကားသော စကားမျိုးပြောလာလျှင် သူဒေါသဖြင့်ပေါက်ကွဲမိမည်လား မဆိုနိုင်။ ယခုတော့ မြကျေးက သတိရမိသမျှကို တောင်စဉ်ရေမရလျှောက်ပြော နေခြင်းလား။ မြကျေးသည် ယခင်က မြကျေးမဟုတ်တော့ပြီ။ မြကျေးကိုယ်စား ကိုယ်ခွဲတစ်ခုက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပူးကပ်ပြောဆို လာသည့် ပုံစံမျိုး---

။

သာမန်လူကောင်းဘဝတွင် ရင်ထဲ၌ မြိုသိပ်ထားသမျှကို သည် အချိန်၌ ပြောရေးဆိုခွင့် အပြည့်အဝရရှိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ မြကျေးရဲ့ စကားစားသွားကလေးများက သူ့အသည်းလွှာကို ငါးမွန်းသလို မွန်းပြီး ဆိုဦးတော့သူခွင့်လွှတ်သည်းခံရမည်သာ။

"ဦးကိုကို--သည် မှာ မြကျေးအတွက် ဂျွှစ်"

မြကျေးက ဆန်းကစ်ဖန်ခွက်ကိုတစ်လှည့် မခင်စန်းရီကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းကိုယမ်းခါရင်း

"မသောက်ဘူး။ မြကျေး မသောက်နိုင်ဘူး"

ဟု ငြင်းပြန်၏။

"သောက်လိုက်ပါ မြကျေးရယ်။ သည် ညနေမြကျေး ဘာမှ လဲ စားရသေးတာ မဟုတ်ဘူး "

ဒေါ်လေးခင် က ဖေးဖေးမမဝင်ပြောသော်လည်း မြကျေး ငြင်းဆန်မြ။

"ဟင့်အင်း---မသောက်ဘူး---မသောက်ဘူး---မြကျေးကို ဘာတွေလာတိုက်နေတာလဲ။ မြကျေးကို မြန်မြန်သေစေချင်ကြပြီ လားဟင်---"

ဒေါ်လေးခင် မျက်နှာမကောင်း။

"မဟုတ်ရပါဘူး မြကျေးရယ်။ မခင်စန်းရီတို့ ဒေါ်လေးခင်တို့ က မြ ကျေးရဲ့ ရန်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်"

ဟု တုန်ယင်ဝမ်းနည်းစွာ ဒေါ်လေးခင်ဆိုသည် ။ သူက မခင်စန်းရီ လက်ထဲမှ ဆန်းကစ်ဖန်ခွက်ကိုလှမ်းယူကာ

"အားလုံးစိတ်မကောင်းအောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒါ ဦးကိုယ်တိုင် မြကျေးအတွက်ဖျော်ခိုင်းတာ။ ဦးကိုယ်တိုင်မြကျေးကိုတိုက်မှာ ---ကိုယ့်ကိုတောင်မြကျေး မယုံတော့ဘူးလားဟင်---"

မြကျေးက သူ့ကိုတစ်လှည့် ဆန်းကစ်ဖန်ခွက်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည် ။ ဆန်းကစ်ဖန်ခွက်၏ မျက်နှာပြင်တွင် အအေးငွေ့ဖြင့်ရေပေါက် က

လေးများ စို့သီးနေ၏။ သူ့မျက်နှာပြင်တွင် မူသောကအငွေ့ဖြင့် ချွေးသီးများ စို့ကာ။

မြကျေးက ဖန်ခွက်ရှထားသော သူ့လက်မှ ဒဏ်ရာကို လှမ်းကြည့်နေသည် ။သူ့လက်ကိုဖမ်းယူ၍ အနီးကပ်ယူကြည့်ပြန်၏။သွေးစသွေးနမရှိ။ စည်းထားသောပတ်တီးသည် ပကတိဖြူဆွတ်လျက်နေသည် ။

အတန်ကြာမှ မြကျေးက သူ့ကိုမျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံးရွဲကြီး များနှင့် မော့ကြည့်ကာ

"စိန်နဲ့ သံပရာကို ဦးတိုက်မှာ မဟုတ်လားဟင်။ ဦးတိုက်ရင် မြကျေးသောက်ရမှာ ပါ။ ဆိုင်ရာနိုက်အဆိပ်တိုက်ရင်တောင် မြကျေးကသောက်မှာ ---"

မြကျေးကသူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကိုဖျတ်လတ်စွာ ဆွဲယူလိုက်ကာ တစ်ကျိုက်ကျိုက်ဖြင့် မော့သောက်ပစ်တော့သည် ။ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် မော့သောက်မှုကြောင့် မြကျေး၏ အဝတ်အစားနှင့် အိပ်ရာခင်းများ ပေါ်သို့ ဆန်းကစ်ရည်များ ပေကျံကုန်သည် ။

သူ့မျက်နှာလွှဲနေမိသည် ။

စိတ္တဇဝေဒနာရှင်မလေးတစ်ယောက်၏ မသိတတ်မှုမျိုးနှင့် မြကျေးကို သူမကြည့်ရက်တော့။

"မြကျေး သေရင်---မြကျေးရဲ့ အုတ်ဂူလေးပေါ်မှာ ဟို ဟို---အနက်ရောင် ဒင်ဒရိုဘီယမ်သစ်ခွပန်းအိုးလေးကို တင်ထားပေးနော်။ အဲဒီအနက်ရောင်သစ်ခွပန်းကလေးမှာ မြကျေးရဲ့ ဝိညာဉ် စွဲကပ်ခိုအောင်းနေရတော့မှာ ---။"

မြကျေးရယ်သံကြောင့် သူတုန်လှုပ်စွာလှည့်ကြည့်မိသည် ။ မြကျေး

ကား သူရူးတစ်ယောက်နယ် ချောက်ချားစွာ ရယ်မောနေလေတော့သည်
။

မြကျေး၏ အခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ သူ့အလုပ်ခန်းသို့ ရောက်
လာသည် ။ သူ့အလုပ်ခန်းနှင့် မြကျေးနေရာ အခန်းမှာ အခန်းချင်းကပ်
လျက်။ မြကျေး စိတ်ငြိမ်ဆေးရှိန်နှင့် ကောင်းကောင်း ကြီး အိပ်မောကျ
သွားမှ ပင် မြကျေးအနားမှ ခွာဖြစ်ခဲ့သည် ။

မခွာ၍ လည်း မဖြစ်။ မြကျေး၏ ပေကျံနေသော အဝတ်အစားများ ၊
အိပ်ရာခင်းများကို ဒေါ်လေးခင်နှင့် မခင်စန်းရီ တို့ က လဲပေးကြရဦးမည်
။ မခင်စန်းရီအား ညစာကျွေးမွေးရန်အတွက် ဒေါ်လေးခင်ကိုပင် သူမှာ
ခဲ့သည် ။ ဒေါ်လေးခင်က သူ့အတွက် တစ်ခါတည်းပြင်လိုက်မည် ဆို
သောအခါ သူခေါင်းခါသည် ။ မစားလိုတော့ကြောင်း သူပြောသည် ။

မကြာမီ ဒေါ်လေးခင်တို့ ထွက်လာကြသည် ။

ညစာစားကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုပြောသည် ။
တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို သွားဖွင့်ပေး၏။ ဒေါ်လေးခင်နှင့်
အတူ ဦးလွင်ပါလာသည် ။ ဦးလွင်က စိုးရိမ်စွာမေးပြန်သည် ။

"မြကျေး ဘယ့်နှယ်နေသလဲ ကိုကိုကြီး။ ငါတော့ ဟိုတယ်မှာ ရှင်းရ
လင်းရနဲ့ သည် ကိုလည်း စိတ်မချဘူးကွာ"

"ကျွန်တော် မြင့်ဆွေကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ ဆေးတိုက်ထားဆိုလို့
ဆေးတိုက်လိုက်မှ မြကျေးငြိမ်သွားတယ်။ ခုတော့ အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။"

ဦးလွင်သက်ပြင်းကိုချသည် ။ ဇုံဂျစ်ကားသောလေးကို တိုင်မှာ ချိတ်
သည် ။

"အင်း---အလှပြင်ခန်းထဲက မြကျေး ထွက်လာကတည်းက ငါတော့

ထင်လိုက်မိသား။ သည် လောက်သန်တဲ့ ရှည်တဲ့ ဆံပင်တွေ--- ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထားလာတဲ့ ဆံပင်ရှည်။ ဖြတ်ပစ် လုပ်ပစ် လိုက်ကတည်းက တော်တော် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ စိတ်ထား မဟုတ်ဘူး ။ ဝတ်လာတဲ့ ထဘီကလည်း မင်္ဂလာယူရမဲ့အချိန်မှာ အမင်္ဂလာ အနက်ရောင်။ ဒီဇိုင်းက စိတ်နောက်စရာ စိတ္တဇပန်းချီပုံတွေနဲ့ ။ မြကျေး အရင်လို ပြန်ဖြစ်လာတာလားဟင် ကိုကိုကြီး--- အင်း---ကလေးမလေး အတွက် ငါစိတ်မကောင်းဘူးကွာ---"

"စန်းရီလည်း မြကျေးကို တားပါသေးတယ် ဦးကိုကို။ မြကျေး ပြော စကားအရ ငါခံစားနေရတဲ့ နာသအငသည အရ ငါ့ဆံပင်ပုံကို အိမ့်ပုံစံ ပြောင်းပစ်ရမယ် ဆိုလို့ သာကြည့်နေရတာ--- သူ့စိတ္တဇက ဒီလောက်ထိ ဆိုးဝါးသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထွက်မိမလဲ"

သူ မြကျေး ချွတ်ထားသော နီကယ်ရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။ အတန်ကြာမှ သူဆက်ပြောသည် ။

"အင်း---ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ မြကျေး သည် လိုပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လည်း မထင်ဘူး။ ဆယ်တန်းနှစ်ကဖြစ်တာ အခု တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်ပြီလေ---- အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်နဲ့ မြကျေး တစ်အိုးတစ်အိမ် နေကြရရင် မြကျေး လုံးဝ ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံထားတာ။ ခု---တော့---စေ့စပ်ရုံနဲ့ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတာပါလားဟင်---ဦးလွင်။ ဒေါ်လေးခင်---။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကြံရမှန်းတောင် ခပ်ခက်ခက်ပါလားဗျာ

---"သူ စိတ်ထိခိုက်စွာပြောမိသည် ။

"ဒါကတော့ သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူပါ---ကိုကိုကြီးရာ။ သူ့အတိတ်ရဲ့ အရိပ်ဆိုး အမွေဆိုးတွေပဲ။ တို့ အားလုံး မြကျေးအတွက်

ဘယ်လောက်စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးစားခဲ့ကြသလဲ။ နောက်လည်း တို့ မြေကျေးနေကောင်းတဲ့ အထိ ကြိုးစားသွားကြရမှာပဲ။"

"ဦးလွင်---သည် တစ်ညတော့ အိမ်မှာပဲ အိပ်သွားဗျာ။ ဒေါ်လေးခင်တို့နဲ့ ညစာသည်မှာပဲစားပေါ့။ ပြီးရင် မခင်စန်းရီကို အဆောင်ပြန်ပို့ပေးရမယ်။"

ဒေါ်လေးခင်တို့ ညစာစားရန် ထွက်သွားကြသောအခါ သူတစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သည်။ သူတစ်ဦးတည်းကျန်ရစ်ဆဲ မြေကျေး၏ အခန်းသို့ ဝင်သင့် မဝင်သင့် စဉ်းစားရသည်။ မြေကျေးမှာ သာမန်စိတ်အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် နှစ်ဦးတည်း တွေ့ဆုံနေကျမို့ အရေးမကြီးလှ။ ယခုအချိန်တွင် မြေကျေးမှာ စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်မလေး မြေကျေး ဖြစ်လို့ နေသည်။

သူ ခန်းဆီးကလေးကိုလှစ်ကာ ကြည့်မိပြန်သည်။

မြေကျေးမှာ အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်မောကျလျက်နေ၏။ အဝတ်အစားများမှာ ယခင် မြေကျေးဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသော ချည်ထည် ပွင့်ရှိက်နှင့် အင်္ကျီလက်စကများ။ မြေကျေး၏ မြတ်နိုးဖွယ်ဆံပင်များကို နှမြောနေမိသကဲ့သို့ မြေကျေး၏ နေထိုင်ကောင်းစဉ်က အမူအရာ အဆိုအပြော စိတ်ကူး စိတ်ထားလေးများကို သူတမ်းတမိပြန်သည်။ ညဉ့်သည် နက်သည် ထက် နက် လာပြီ ဖြစ်သကဲ့သို့ မြေကျေး၏ စိတ်နေစိတ်ထားမှာ လည်း သည့် ထက်သည် ဆိုးရွားသွားလေမလား။

ရူးသွပ်ခြင်းဆိုသော စိတ္တဗေဒမျဉ်းကြောင်းသည် လူသားနှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကြက်ခြေခတ်သဖွယ် နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးပိုင်ခွင့်ရှိလေသလား။ အချစ်ဆိုသည် ကို သိတတ်စအရွယ်ကပင် မြေကျေးသည် သူ့အပေါ်ချစ်မိခဲ့သည် ဟု ဝန်ခံဖူးသလို သူသည် လည်း အသက်လေး

ဆယ်နီးပါး ရောက်ခါမှ ပင် မြကျေးတစ်ယောက်အပေါ်သာ နှစ်နှစ်ကာ
ကာ ချစ်မိခဲ့ဖူးသည် ပင်။

"မောင်ကိုကို---မင်းသွားအိပ်ချင်အိပ်တော့လေကွယ်။

မနက်လည်း အလုပ်ထဲသွားရဦးမှာ မဟုတ်လား။"

ဒေါ်လေးခင်တို့ ထမင်းစားပြီး သူ့အနားရောက်လာကြသည် ။ မခင်
စန်းရီက

"စန်းရီကို ခွင့်ပြုဦးနော်။ ရုံးကိုခွင့်တိုင်လို့ ရရင် မနက်စောစော ဒီကို
လာမယ်။"ဟု ဆိုသည် ။

သူက ဦးလွင်အား

"ဦးလွင် မခင်စန်းရီကိုပို့ရင်း အဆောင်ရှင်ဒေါ်နန်းနွယ်ကို မြကျေး
နေမကောင်းသေးလို့ ကျောက်ကုန်းအိမ်မှာ ခဏနေမဲ့ အကြောင်း ခွင့်တို
င်ပေးပါ။ မနက်က အကြောင်းတွေတော့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ နော်---
စေ့စပ်ပွဲလည်း သူ့ကိုမဖိတ်တော့ မသိလောက်ပါဘူး။"

"အေးပါကွာ။ မနက်အလုပ်ထဲကို ငါပဲသွားပါ့မယ်။ မင်းတော့
မြကျေးနားမှာ နေကွာ။ မနက်ဖြန် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေလည်း လာမှာ မ
ဟုတ်လား။"

ဒေါ်လေးခင် မြကျေးအခန်းသို့ဝင်သည် ။ ဦးလွင်နှင့် မခင်စန်းရီတို့
ကားဖြင့် ထွက်သွားကြသည် ။

သူက မြကျေးနှင့် အနီးဆုံး သူ့အလုပ်ခန်းမှာ ပင် အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်
သည် ။ ခေါက်ထားသော ဒရင်းဘက်ကို ဖြန့်ခင်းကာ ပက်လက်လဲလျှော
င်းမိသည် ။

နံရံသို့ အမှတ်မထင် မျက်လုံးဝေ့မိသည် ။ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံကြီးက သူ့ရင်နှလုံးကို လှုပ်နှိုးပြန်လေ၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဖေဖေ၊ သူနှင့် မြကျေးတို့ ၏ ရယ်မောရွှင်ပျစွာ ရပ်နေကြပုံက အသက်ဓာတ်ဝင်လှသည် ။

သည် တုန်းက မြကျေးဆယ့်သုံးနှစ်သမီး။ ခြောက်တန်းကျောင်းသူ။ သူကစက်မှုဘွဲ့ရပြီး ဖေဖေလုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီ။ ဖေဖေကကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းစပြုကာ မကွယ်လွန်မီငါးနှစ်တာကာလ။

ထိုမှ တစ်ဆင့် မြကျေးနှင့် သူစတင်တွေ့ရပုံကလေးကို ပြန်လည် တွေးဆနေမိရင်း ဝေဝါးခဲ့သော အတိတ်၏ ပန်းချီကားများ သည် ပြန်လည် အသက်ဝင်ကြည်လင်လာကြလေပြီ။

ဘဝဆိုသည် ခရီးလမ်းရှည်တစ်ခုနယ် နှိုင်းဆဖြစ်ခဲ့လျှင် သူနှင့် မြကျေးတို့ စတင် တွေ့ဆုံလျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရာ လမ်းသည် ချောမွေ့ပြေပြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် မြကျေး၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကြောင်းပြန်သည် လွင်တီးခေါင်စွာ ချောက်ချားဖွယ်ရာဟု သူမြင်သည် ။

* * *